

SALA
DE
LECTURA

ANUL LXXXI
Nr. 4
29 I — 4 II
1992
BUCUREȘTI

FLACĂRA

APTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

**Campania electorală
o conjurație
puterii**
pag. 5

**Ioartea
ragică
a unei
tudente**
pag. 7

**CUM APUCI
UN TIGRU
DE COADĂ**
pag. 4

**MIRON COSMA
COBOARA
LA SES**
pag. 3

**Vreți să
corespondați
CU CORINA
CHIRIAC?**

pag. 11

**O viață de om
terfelită
de o țăță**
pag. 6 - 7

UNIREA, ETERNUL NOSTRU IDEAL
pag. 2-3

Fotografie de GIG MOTOIANU

**Noi dezvaluiri privind
CRIMA
DE LA GALAȚI**
pag. 10

**DOMNUL PREFECT A. CARP
SI IMPOSTURA**
pag. 6-7

20 lei

Autocondamnare la granițe între români?

Evident, sunt numeroși factorii prin care se poate explica boomul românesc — economic, social, cultural — dintre cele două războaie mondiale. Cel mai important dintre ei, factorul hotărâtor, l-a constituit unirea tuturor românilor într-un singur stat. Nu doar pentru că, strînși după două mii de ani din nou laolaltă, erau mai mulți și deci aveau o forță mai mare prin adițiune, ci, în primul rând, din cauză că românii se eliberaseră de ceea ce constituise veacuri de-a rindul aspirația lor cea mai fierbinte, preocuparea lor primordială, durerea lor cea mai mare: unirea într-un singur stat. În 1918 unirea se făcuse, și, ca urmare, timp de două decenii — ce perioadă scurtă, dar ce bogată în realizări! — românii au putut să-și consacre forțele și talentul altor opere decît înfăptuirea idealului național. Din păcate, istoria ne-a vitregit încă o dată. Și iată că astăzi trebuie să luptăm din nou pentru unire.

Timp de multe secole, granițele nefirești între teritorii locuite de români au fost impuse de alții: unguri, turci, austrieci, ruși, împreună cu diferiți aliați ai lor. Cu toți aceștia a trebuit să ne batem, pe cîmpul de luptă și în afara lui, ca să ne putem uni. Fiecare etapă a unirii, începînd cu 24 ianuarie 1859, a însemnat o bătălie dură cu cei ce se împotriveau. Iată însă că acum hotarele nefirești dintre țări române nu le mai impun străinii, ci le trasăm chiar noi, românii. Acesta este tristul adevăr.

Nu că factorii noștri politici (președintele, primul ministru, ministrul de externe ș.a.) s-ar fi pronunțat vreodată franc și net împotriva unirii. Sunt chiar de reținut o mulțime de considerente ale Puterii ținînd de deosebirea dintre pornirea inimii și posibilitățile politice concrete. Pe urmă, nu e deloc de neglijat întîmpinarea cum că om fi vrînd unire noi, românii de la dreapta Prutului, cu politicieni cu tot, dar ce ne facem dacă nu vor același lucru și românii de la stînga Prutului, cu politicieni cu tot. Și alte multe explicații sunt de bun-simț și pot să pară de neatacat. De pildă, trimiterea la cazul Germaniei. Adică de ce să ne speriem că vor exista un timp două state române, cînd știm foarte bine că au ființat vreme îndelungată două țări germane și acest lucru n-a împiedicat în final unirea. Așa o să fie și cu statele române.

Da, dar toate acestea și altele încă nu dau răspuns la o mulțime de probleme și, prin urmare, nu rezistă unei critici serioase. Elementul de căpetenie — absența constringerii din afară. E adevărat, cît timp a existat U.R.S.S. și deci cît timp Kremlinul își întindea tentaculele și armata, și tancurile, și atomica, și K.G.B.-ul pînă la Prut, puterea fesenistă, în frunte cu dl. Iliescu, putea să tremure de frică și să facă dreptii (ori sluj) în fața marelui patron, pe chestia cum că „eu sunt mic, el este mare”. Dar, de un anumit număr de săptămîni, „les temps et les choses ont tout-à-fait changé”, sau, pe dimboviște, în traducere liberă, nu mai e cum a fost. De fapt, granița pe Prut nu ne-o mai impune nici o putere străină. Pornind de aici, exemplul german este caduc. Fiindcă două state germane au existat doar atîta vreme cît alții i-au silit pe germani la asta. Nici o secundă în plus.

Dacă ar fi să ne luăm după domnii Iliescu și Snegur, care, de 24 ianuarie, s-au firitisit reciproc la Ungheni, unirea românilor în fruntările României Mari, cum era între cele două războaie mondiale, ar fi un fel de Fata Morgana, iar eforturile românilor într-o unire un fel de chin al lui Sisif. Dar noi credem că avem dreptul să nu ne potrivim gîndirea și pașii cu cei doi președinți. Ei sunt depășiți de viață și de istorie și pe calea trasată de ei nu se poate ajunge decît în impas (pe rusește se spune „tupic”). Ce ne propun domnii Iliescu și Snegur? Ne propun granițe liber consimțite între români, ne propun autocondamnarea românilor la granițe liber consimțite între ei. Cu ambasade cu streaguri, cu tobe și cu tot tacîmul. Cu păguba cea mai mare pentru mult încercata nație română. Intrucît, după cum a dovedit-o istoria, românii pot să mute munții din loc numai cînd sînt toți laolaltă. Asta trebuie să facem acum, fără întîrziere.

ION' D. GOIA ■

În continuă ascensiune, pe parcursul acestei săptămîni, cotidianul „Curierul Național” devine, pe zi ce trece, tot mai profesionist (îl bănuim, în topon dat publicității de Institutul de Marketing și Sondaj, cu cel puțin un loc, dacă nu două, mai sus decît estimarea specializată în aceste împrejurări). Punctul-forțe: pagina nr. trei, cea de „afaceri, politică economică, finanțe, calitatea vieții”, excelent organizată, informată și prezentată. În plus, merită mențiuni grupajul dedicat campaniei de alegeri locale și articolul în care Emanuel Valeriu își plînge demisia pe blindul umăr al nostru, al cititorilor-telecatorilor. ● **Expresul-mamă**, în ciuda scăderilor sale și a unei cote oscilante, are, totuși, rubrici pline de un impecabil ritm al valorii: precum cea a „balanței justiției”, ținută ireproșabil de un anume Bogdan Maioreanu, pe pagina 14 „întotdeauna fix”. ● Trecînd peste o oarecare oboseală (ceea ce înseamnă că, deja, după doi ani, se încheie un prim-ciclu în viața acestei reviste, care, iacă, putem spune că a început ușor să „îmbătrînească” (riduri, timples grizonate, etc.), **Expresul** publică un excelent eseu semnat de o publicistă reputată: Alina Mungiu („Exerciții parademocratice”). Păcat însă că-i amplasat cam suscit, în subsolul paginii 15, pe aceeași parte cu furtul masinii lui Piturcă și scrisoarea unui fost centru-înaintaș în declin (Marcel Coras); o „ikebana” cel puțin suspectă! ● A (re)apărut (a dat Dumnezeu!) „Lucrarea”, una din publicațiile Uniunii Scriitorilor. Romancabil textul lui Fernando Arrabal despre Breton și „Trusevici”. Paginile „regale” sînt rezervate acum „la aniversară”, desigur, lui Eminescu. Din cînd în cînd, de voie de nevoie, deoarece a rămas printre puținele reviste literare care au mai anșrut în ultima vreme, citim și „Literaturul” și ne minunăm de ce o publicație care are condeie atît de onorabile nutrește o asemenea irascibilitate (pe alocuri chiar veninoasă) împotriva unor intelectuali a căror contribuție la dezvoltarea literaturii române după cel de-al doilea război mondial este vădită, ca Virgil Nemoianu și Ion Negoițescu. Prea mult

arțag (și, credem noi, neîntemeiat) cu care se repede „diacul tomatie” (cît de tomatie, ne întrebăm noi?) în lupta „la baionetă” contra Sinzianei Pop. Parcă nu se omologase „atacul la persoană” în termeni, dubioși! ● Excelent, totuși, în amintita revistă literară, articolul lui Gh. Tomozei („Nu mințiți poporul / Cu „Literaturul!”), cuibărit la rubrica „Gratit”. Parc-am mai văzut noi undeva rubrica asta mai înainte... ● La pagina politică, revista „Totuși iubirea”

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

Începe să se amestece serios în politică; publică pînă și intențiile legislative, grupate sub titlatura de „Legile lui Murphy”. ● Tot în aceeași publicație, observăm că unul senator al nostru, l se pun întrebări esențiale: „Gelu Voican Voiculescu, e adevărat că tu l-ai împușcat pe Ceaușescu”. ● „Viitorul Românesc” merită citit tot mai des, măcar pentru știrile inserate de AVR Press, care, oricum, își ating scopul: „explodează”, reușind să provoace stupeoare. Printre ele, fulminantă cea care ne anunță că „un proxenet candidează pentru funcția de primar general al Capitalei”: d-lui Mihai Florin Nahorniac se pare că i-ar oferi satisfacții deosebite perversiunile sexuale! ● Aceeași agenție AVR PRESS ne mai aduce la cunoștință că „România are cel mai complicat sistem electoral din estul Europei”. Din „Viitorul Românesc”

apicăm încă un titlu care ne sochează: „Un somer de lux: Dumitru Mazilu”. ● „Adevărul” de marți, 21 ianuarie 1992, ne informează că, la Cluj, s-a înființat „Partidul Eminescu”, a cărui „platformă” prevede, ca unic și statornic punct, demnitatea spiritului românesc, unitatea și coeziunea lui. ● Tot „Adevărul” previne electoratul că „în 1992 vor avea loc cinci eclipse, trei de Soare și două de Lună”. Cîte eclipse or avea loc și la buletinele de vot? ● AM PRESS reușește să transmită o informație care stîrnete întreaga noastră curiozitate: parlamentarii români de la București și Chișinău au fost intimidați în diferite feluri, încercîndu-se deturnarea întrunirii festive de la 24 ianuarie a.c. Cum mai zbirnie televizoarele la Moscova... ● Se pare că revista proiectată de Ion Cristoiu, „Expres magazin”, se arată receptivă la cerințele pieței. La pagina 10 a apărut un „Dicționar de parapsihologie”, dibaci întocmit de Doina Brîndu. Păcat că sub colon-titlul „Frontierele cunoașterii”, se amestecă, într-un melanj îndoielnic al paginii, înveștii în astronomie, arhivele statului, parapsihologie și Marea Lojă Feminină a Franței. Cam greu de îngurgitat, nu? ● Rîsul „Expres magazin”-ului (asumat, pesemne) este de a fi o revistă, cu, să zicem, jumătate din pagini viu animate, iar restul, mai diluate. ● Una din cele mai bine realizate pagini este pagina 4, sub egida „Prezentului continuu”. ● Regretabilă confuzia ASPIDEI care găsește de cuviință, pe lângă faptul că încearcă să conteste vehement buna-credință a redactorului articolului, „Sărmanele glezne scrînteite ale școlii de coregrafie”. Oltea Mutulescu (dubii pe care le putem înțelege de unde vin), să o numească pe condeiera „Flăcăreii”, „oricare neavenit de pe stradă”. Cu cea mai cordială detasare o asigurăm că lucrurile nu stau chiar așa, aici greșeste amarnic: drept martor stă colecția revistei noastre în ultimul an și jumătate, pe care, sintem siguri, ASPIDA nu a binevoit măcar să o răsfoiască, înainte de a se repezi să o improaște cu noroi pe O.M.!

MIHAIL GALĂȚANU ■

Nu numai cititorii, dar și oamenii politici urmăresc presa, fiind interesați să cunoască opiniile și comentariile ziariștilor. Uneori se ivește din partea demnitarilor chiar și dorința de a cunoaște mai pe larg și fără intermedierea literei dipărite a opiniilor oamenilor de condei. Și din partea ziariștilor către politicieni — la fel. Așa s-a întîmplat recent, cînd ministrul nostru de externe, dl. Adrian Năstase, a stat amical de vorbă cu un grup de comentatori de politică externă. Au pășit oare prin această ziariștii în arena luptelor politice propriu-zise?

Nu am trăit degeaba nici săptămîna care a trecut. ● După difuzarea rezultatelor oficiale în cel de-al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidențiale din Bulgaria, președintele Ion Iliescu s-a grăbit să-l felicite pe președintele ales, Jelio Jeleu. Să sperăm că la primăvară, Jelio Jeleu să nu aibă motive pentru a-i întoarce felicitările actualului lider emanat. ● Deși nu și-a anunțat candidatura la funcția de președinte pentru următoarele alegeri, domnul Ion Iliescu a fost asigurat, într-o întrevedere cu o delegație P.U.N.R., de sprijinul partidului condus de dl. Radu Ciocdea. Naționalismul intră pe poarta principală la Palatul Cotroceni. ● Dl. Gabriel Liiceanu a demisionat din comitetul director al Uniunii Scriitorilor. Din de clarifica domniei sale aflăm că se țipa mult în instituția condusă încă de poetul Mircea Dinescu. Va urma o altă demisie? ● Începutul săptămîinii trecute a fost dominat de conferința de presă a premerului Stoiljan. În același stil categoric, primul ministru a declarat că perioada de tranziție spre economia de piață continuă... pe spinarea bietului cetățean înfrigurat, înfometat, dezamăgit. Salariul minim pe economie este

fixat la 8 500 lei. Joacă tare Stolo! ● Pe 21 ianuarie a fost semnat Contractul colectiv de muncă la nivel național pe anul 1992 între guvern, sindicate și patronat. De acest contract beneficiază

dl. Dumitru Dincă și colegii săi, implicați în evenimentele din 13-15 iunie. Mascara da judiciară continuă. ● Procesul foștilor membri C.P. Ex. a năucit opinia publică românească. Recursul

publicații ale Editurii Presa Liberă. Economia de piață spre care ne poartă partidul de guvernămînt nu iartă nici pe copii, marea majoritate a acestor reviste fiind destinate elevilor. ● La Washington a avut loc o reuniune la care au participat S.U.A., Japonia, Canada și C.E.E. pentru a clarifica modul cum se vor acorda ajutoare Comunității Statelor Independente. Ursul rusesc suferă de foame. ● Continuă campania electorală pentru alegerile locale din 9 februarie. Partidul tovarășului Verdeț nu va participa la alegeri. Să nu le purtăm de grijă, comuniștii au știut mereu să se strecoare. ● Președintele Ion Iliescu și Mircea Snegur s-au întîlnit sîmbătă, 25 ianuarie, la punctul de frontieră Ungheni. Întîlnirea a constituit un bun prilej pentru a trăi clipe de nostalgie; și-au amintit în comun faptele și vorbele unor mari oameni politici: Ceaușescu, Brejnev, Gorbaciov. În schimb, pe 24 ianuarie, cînd s-au împlinit 134 de ani de la Unirea Muntelui cu Moldova, cei doi președinți au lipsit nemotivat de la întrunirea Consiliului Național al Unirii de la Iași. Să fim realiști, tovarăși!

PETRE BARBU ■

CRONICA DE TREI MINUTE

toți membrii Consiliului Național Consultativ al Sindicatelor din România, precum și alte confederații care aderă la consiliu. ● La 23 ianuarie a intrat în greva foamei un grup de 235 de refugiați albanezi care cere recunoașterea din partea autorităților române a statutului de refugiați politici. Din fîricire pentru noi, românii, nu avem lebede în Cîșmigiu. ● Au ieșit din greva foamei

extraordinar formulat de procurorul general al României pare să prelungească un spectacol dezgustător pînă la uitarea personajelor principale. S-a dispus amînarea cauzei pentru 16 martie. Facem pariu că și pe 16 martie se amînă cauza? Facem, domnule Iliescu? Inculpații sînt liberi. Crapă inima de bucurie în pieptul românului verde C.V. Tudor! ● Și-au întrerupt apariția 14

„Asemănătoare este UNIREA mirului celui scump“

M-aș fi așteptat, ca, la 24 ianuarie, să-i fi zărit printre pîl-piirile de luminări, aici, la Trei Ierarhi, și pe parlamentarii noștri — mulți, șefi de partide — ascultînd reculeși, cu miinile împreunate și capetele plecate, slujba de pomenire a celui care a fost ctitorul Unirii, Alexandru Ioan Cuza. N-am dat cu ochii decît de poetul Ioan Alexandru, care, copleșit de harul revărsat în biserică și de versurile troparelor, murmură odată cu vocile din cor „Veșnica lui pomenire“.

Mai tîrziu, în sala Teatrului Național, aveam să asist la ceea ce pe nedrept dl. Ion Coja a calificat „parada vedetelor politice noastre ușoare“. De fapt, la Iași s-au creat structurile Reîntregirii Naționale, iar în fața acestei lucrări, adversarii politici s-au regăsit numai uni-oniști, renunțînd la susținerea polemicilor dictate de interesele de partid. Inima României Mari a început să bată la Iași sub binecuvîntarea celor trei Ierarhi — mitropolii: Ianiel, al Moldovei, Nestor, al Olteniei și Antonie, al Transilvaniei, cărora li s-a alăturat, cu toți credincioșii romano-catolici, episcopul Petru Gherghel.

Preocupat și grav, Mircea Druc — ales mai tîrziu președinte al Consiliului Național al Reîntregirii — a subliniat printre altele în cuvîntarea de deschidere a Convenției: „Unirea nu este o problemă profesională și nu putem crede că ar putea fi realizată de o clasă, să zicem, clasa muncitoare, clasa țărănească, intelectualitatea sau

altă pătură socială; unirea este o cauză a poporului român: Unirea poate fi făcută și trebuie făcută numai cu fața spre apus, cu fața spre Europa, spre valorile occidentale“. Primit bine de participanți, discursul lui Mircea Druc a deschis șirul unor luări de cuvînt în care cauza unionistă a fost susținută pătîmas, fără excepție, de către toți vorbitorii. Tulburător a fost momentul cînd, în tăcere și în picioare, întreaga asistență l-a ascultat pe poetul Ioan Alexandru citînd într-o versiune proprie Psalmul 123 al regelui poet David, psalm ce va fi cunoscut de acum înainte, pentru noi românii, ca „Psalmul Unirii“: „Acolo unde este unire, acolo în unire Dumnezeu își revărsa binecuvîntarea sa; Viață pentru veșnicie!“ Adresîndu-se reprezentanților partidelor politice, dl. Petre Roman le-a propus un efort comun — pe baza păstrării identității fiecărei formații în parte — în construcția României Mari. Din nefericire, dl. Roman n-a știut să se oprească la timp, fiind sancționat prompt de către participanți. Leonida Lari a emoționat: „Dragii mei, idealul pentru independență este ca o mamă care și-a pierdut copilul și într-o bună zi îl găsește și-i zice: ia du-te tu de unde ai venit, că ești independent! Aceasta este declarația făcută de România vis-a-vis de Basarabia“. Mai puțin norocos, deși printre frînturi se simțea construcția unui discurs patetic, dl. Victor Surdu a fost primit de către ieșeni, și nu numai, în-

tr-un consens al fluierăturilor. În acest fel, pregătutul „Jos comunismul“ din final, a părut în același timp și nesincer și de-a dreptul lamentabil. Incisiv, dl. Nicolae Lupan, președintele Asociației Internaționale Pro-Basarabia și Bucovina, și-a trimis o întrebare pînă-n Parlamentul României: „Cînd s-a făcut apel în Parlamentul de la București de a se acorda urgent cetățenie română basarabenilor și bucovinenilor, dl. Dan Martian a replicat: „De ce le trebuie a-

ceastă cetățenie?“ Stupefiantă întrebare! Nu înțeleg atitudinea antiromânească a diplomației oficiale de la București. Printre alții, au mai vorbit Ion Rațiu, Corneliu Coposu, Iurie Roșca. La închiderea sesiunii de dimineață a Consiliului Național al Reîntregirii am notat câteva impresii: „Sigur, s-au rostit cuvinte mari, dar Unirea are nevoie de fapte. Gestul președintelui Iliescu de a ignora întîlnirea de la Iași în favoarea celei de la Ungheni mi

se pare incalificabil“ (Cinu Pa-triciu). „Sîntem aici pentru a uita: de deosebirile politice, pentru a ne da mina în fața interesului național, care, acum, se numește UNIRE. Ce s-a spus? Mi-a plăcut tot ce am văzut, inclusiv cum a fost primit Victor Surdu“ (Sorin Vornicu — senator F.S.N.). „Am avut toată ziua o stare de suprasolicitare nervoasă la gîndul că cineva vrea să distrugă această întîlnire, vrea s-o sfîrșime, s-o bagatelizeze. Semne au fost încă de la începutul săptămînilor trecute; au semnat peste 130 de deputați această listă care sprijină Consiliul Național al Unirii și cu toate acestea au venit extrem de puțini“ (Clău-diu Iordache). Dorim ca această întîlnire să rămînă Istorică pentru toți românii de dincolo și dincoace de Prut; am ascultat declarații frumoase, din inimă, e timpul să trecem la fapte“. (Mihai Dimitriu — secretarul fracției „Frontul Popular“ din Parlamentul de la Chișinău). După citirea mesajului regelui Mihai și adoptarea Proclamației de la Iași, lucrările au continuat în sala teatrului „Lucașfăur“ unde au fost puse în discuție mai multe documente, printre care proiectul de statut, precum și cele legate de organismele de lucru ale C.N.U. Seara a urmat o conferință de presă în cadrul căreia proaspătul președinte al Consiliului Național al Unirii a răspuns întrebărilor puse de ziariști.

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

AL. MIHAILĂ ■

Domnul Iliescu a pierdut în Parlament

Președintele țării a suferit o înfrîngere de zile mari: Parlamentul, în ciuda majorității lui feseniste, n-a vrut să tină seama de cele șapte puncte cu care domnul Iliescu a amendat Legea privind acordarea concediului de odihnă. În comparație cu alte legi (cea a fondului funciar și a privatizării, ca să nu mai vorbim de constituție) această lege pare minoră, mai puțin pentru președinte, care i-a priceput miza politică și impactul asupra populației. Așa că a ajustat-o cit a putut, ca toată lumea să fie mulțumită, și să știe, bineînțeles, cui datorează recunoștința. Adică, domnia sa a promulgat legi majore fără să ecrienească (că le-a criticat după căderea lui Petre Roman a fost doar o gafă politică), iar acum e dintr-o dată îngrijat de cit se odihnesc oamenii muncii... Dar comisia parlamentară care a inițiat proiectul s-a ținut tare: nu numai că a respins amendamentele, dar a și înfăptuit practica președintelui de a menține într-o economie de piață practici de sorginte comunistă, cum e și aceea a stabilirii numărului zilelor de concediu de odihnă prin lege și obligatoriu pe baza vechimii în muncă.

Într-o economie de piață, concediul de odihnă se negociază între salariat și patron, în funcție de condițiile obiective ale fiecărei societăți.

Cînd a auzit de economie de piață, domnul Martian Dan, care se pricepe, a zis că noi nu ne aflăm în situația economiilor care își permit să plătească cinci săptămîni de concediu, că de unde bani și musai, deci, să luăm în calcul vechimea în muncă. Ne mirăm de argumentul dînsului, căci prea ne-am obișnuit să-l auzim: „Stimați colegi, așa-i în toate țările cu democrație avansată“. Pînă la urmă, nici blinda-i povată n-a îndoișat pe votanți.

VALERIA DORNEANU ■

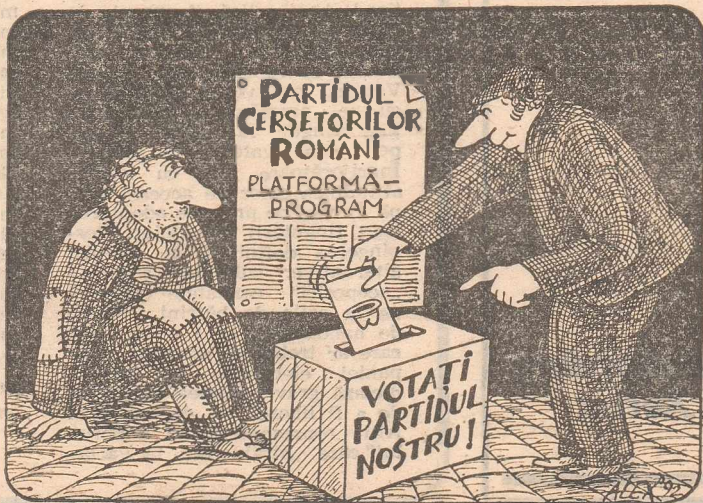
Miron Cosma coboară la șes

După patru mineriade, Miron Cosma simte că Valea Jiului îl stringe pe la „încheieturi“. Deși președintele l-a dotat pînă și cu T.O., adică cu ceea ce în limbajul colegilor de ieri și de azi al domnului Iliescu se cheamă „fir scurt“. O știre publicată pe la jumătatea lunii ianuarie a surprins lumea noastră minerească: cele două mari centrale sindicale vor fuziona. Este vorba de Liga minerilor — sindicat al cărui membri i-au fericit adesea pe bucureșteni — și de Federația sindcatelor miniere. Își extinde Miron Cosma parohia? Vom avea și mai mulți miniștri la București? Într-o vreme, permisă, deoarece la bazinul minier al Olteniei se vorbește despre o nouă mineriadă încă de pe la sfîrșitul lunii octombrie. Vrea Miron Cosma să controleze întreaga mișcare sindicală minerească? A primit el indicații de la mentorul său bine cunoscut să-și mărească oastea? Mister. Și cum nu iese fum fără foc, ne-am adresat pentru lămuriri domnului Valeriu Cernat, vicepreședinte al Federației Sindicatelor Miniere (F.S.M. este membră a Cartelului național sindical „Alfa“). Iată ce a spus dl. Cernat: „Chestiunea cu unirea celor două grupări sindicale ale minerilor din România e lansată

de cel din Valea Jiului. Federația noastră a avut, vizavi de această situație, o ședință a consiliului de coordonare și nimeni nu și-a manifestat dorința de a fi în Ligă. Dar la nivel de bază o tentativă de grupare există și e vorba de cel mult 30 de sindicate din Bazinul Olteniei. Probabil că ortacii din Valea Jiului au nevoie de ajutor. Miron Cosma încearcă și el să se agațe“.

Federația Sindicatelor Miniere numără circa 135 mii membri, adică 70 la sută din minerii României. Să încercăm să ne închipuim ce ar însemna ei avîndu-l cîrmaci pe Cosma.

Situația în minerit este însă cu mult mai complicată. „Nu numai Cosma ca persoană vrea să agațe, comentează dl. Cernat, ci întreg mineritul românesc“. (E. MIHĂESCU).

CONSTITUȚIA dată în judecată

— Domnule Mihail Cîndea, în calitate dumeavoastră de avocat și, cu atît mai mult de președinte al organizației civice Casa Română a Europei Democratice, furnizați, în cuprinsul a două dosare depuse la Curtea Supremă de Justiție, o argu-

mentare surprinzătoare potrivit căreia în România este în vigoare Constituția din 1923. Să nu uităm că Parlamentul României a elaborat o constituție aprobată în noiembrie 1991 și supusă unui referendum popular la 8 decembrie același an.

Ce înseamnă, în acest context, demersul dv. la Curtea Supremă de Justiție?

— La sfîrșitul lunii noiembrie 1991, un grup de 6 partide politice și cîteva organizații civice, printre care și cea pe care o conduc, au depus la Curtea Supremă dosarele cu nr. 119 și 120. Acolo s-a constatat că Legea fundamentală din 28 martie 1923 nu a fost niciodată revizuită, așa cum prevede ea, și că deci este în funcțiune. De altfel, n-au negat-o în mod expres nici una din cele trei constituții comuniste (1948, 1952 și 1965) și nici cea din noiembrie 1991. Ca și cum această Constituție din 1923 nici n-ar fi existat vreodată. Mai mult decît atît, din 1945 și pînă în 22 decembrie 1989 țara s-a aflat sub ocupație comunistă. Constituția din 1923 este în funcțiune chiar și în condiții de ocupație, deci toate constituțiile de după ea au fost ilegale. Cit despre Constituția din 1991, aceasta

nici măcar nu „strănută“ în legătura cu cea din 1923, ci cu legea lui Ceaușescu din 1935. Deci cu un act nul de drept.

— Bine, și care sînt șansele unei asemenea demonstrații?

— Pentru mine, atît ca jurist, cit și ca „simplu“ cetățean, șansele sînt maxime. Oricum s-ar prezenta completul de judecată — important este să se prezinte! — conflictul de legi va fi dovedit și deci faptul că vechea constituție e în vigoare.

— Credgeți dv. că va veni cineva și va spune „Gata, terminăm cu Constituția din noiembrie 1991 și o punem în aplicare pe cea din 1923“?

— Nu. Constituția din 1991 va rămîne în vigoare, da, dar pe baza procedurii pe care am declanșat-o noi se va demonstra că e revizibilă. Că nu e bătută în cuie, adică, așa cum încearcă să susțină cei care au promovat-o. (E. Mihăescu).

STÎNG, STÎNG, STÎNGUL!

Partidul Socialist al Muncii e în centrul atenției mass-mediei din țară. Nici atît de hulitului FSN nu sîi permite să concureze la ora de față cu fratele mai bătrîn. Luat la început peste picior de mediile de informare autohtone, PSM-ul se transformă dintr-o glumă nesărată într-o forță politică ce ar putea să surprindă la alegerile parlamentare. Lucrurile trebuie luate în serios și iată de ce: PSM-ul e deja puternic în Vilcea, Hunedoara, Vaslui, Fondurile sale, venite mai ales din afară (din Orientul Îndepărtat!) îi permit o campanie subterană insistență și consistentă, în subsoletul spectacolului politic național. Nu mai mult decît comisia electorală centrală se afirmă, este controlată discret de PSM prin chiar președintele acesteia, dl. Gheorghe Uglean. Ca să nu mai vorbim de atitudinea ostilă față de inițiativa particulară și privatizată care prin manevre ale mass-mediei este identificată cu hoția în vîzual, lumii și cu bișnița. În acest context, foști nomencluriști intră în alegeri, cazul fostului prim-secretar al orașului Medgidia, Elisiei Iftimie, fiind relevant. Cit de bogate sînt ramificațiile PSM o dovedește și faptul că unul dintre consilierii lui Alexandru Bărlădeanu, președintele Senatului și „dublură“ la funcția de șef al statului, dl. Vlăduț Nisibeanu este, se spune, și nu fără temei, consilier al lui Ilie Verdeț... (E. M.)

CUM APUCI UN TIGRU DE COADĂ

Un proverb din Asia spune că nu e greu să apuci un tigrul de coadă. Greul începe abia după aceea.

Vreau de mai multă vreme să scriu o serie de articole privind intrarea în afaceri a omului deprins să fie doar slujbaş. Să n-ai, adică, alte griji decât serviciul și salariul. Deși sunt convins că negustoria se învață de la om la om și că unele lucruri pe care le-am descoperit discutând cu mici comercianți din Statele Unite și Canada pot interesa pe mulți compatrioți, nu am îndrăznit până azi să pun pe hârtie decât niște istorioare. Oamenii sunt grăbiți să se îmbogățească, nu să pună bazele unei schimbări de fond. Trezirea de la condiția de slujbaş la cea de întreprinzător nu e ușoară. Modificarea e în psihologie. Nu mai poți fi sigur pe nimic. Trebuie să înveți să descoperi în tine ceva sigur. Negociul e o activitate absorbantă. Să privim nițel în jur, ca să înțelegem mai bine diferența dintre comerțul socialist și comerțul adevărat. La noi, poporul e liber începând de vinerea la prinz până duminică noaptea. Normal, cetățeanul acum iese la cumpărături, cînd are timp. Ori, magazinele de stat se închid vinerea la prinz. Gestionarul și vinzătorii, șefii de depozite, toți cei angrenați în rețeaua comerțului de stat nu au psihologie de negustor ci de lefegii. Nu poți să crezi concurență într-un sistem comercial centralizat. Singura concurență reală aici e numai în sensul: cine fură mai mult. Iată ce s-a întâmplat zilele

trecute, în București, în rețeaua comerțului particular cu portocale. Fructele au fost date pe piață la 96 lei/kg. La prima strigare, cum se spune, portocalele s-au vîndut cu 165 lei în zone cu devers mic, cu 185 la Gara de Nord, unde omul e în trecere și cumpără la orice preț, deoarece îl presează timpul și nevoia de a duce acasă ceva bun din Capitală, și cu 214 lei la Televiziune, unde burghezi-mea plătește oricît (pe de o parte pentru că are de unde, pe de altă parte fiindcă nu vrea să se amestece cu lumea din alte zone). În timp ce coada la Televiziune creștea odată cu prețul, le-am comunicat domniilor lor, privilegiații din zona Aviatorilor, că la Bucur Obor, pe platoul din fața magazinului, prețul scăzuse la 130 lei. M-au privit cu un soi de fină ostilitate întrucît anunțam o alternativă cu probleme: consum de timp, neîncredere în informație, o călătorie în alt cartier și, înedesebi, dubiul la ideea că prețul de aceea e preț, ca să fie la fel peste tot.

Pe platoul din preajma stației de Metrou Obor se petreceau treburi interesante: unul din particularii cu scaun la cap — sau poate mai puțin laom decât alții — a redus prețul la 100 lei/kg. Ce pierdea la kg., recupera în schimb la tonă. El vindea neîntrerupt, în vreme ce, la cîtiva pași alți particulari țineau cu dinții de cei 130 lei la kg. înghețînd demni și în pierdere.

Doi evrei bătrîni din Mont-real, care îngrijeau de douăzeci de ani un mic magazin cu

de toate în imediata vecinătate a unui supermarket și nu dădeau faliment mi-au explicat regulile luptei lor: negustorul deștept cumpără scump și vinde ieftin. El depozitează, să zicem, griu toamna, plătind marfa cea mai bună cu un cent peste prețul pieței și îl vinde primăvara, cînd griul e pe termîinate, cu un cent mai ieftin decât ceilalți negustori. Numai că prețul grînelor e dublu acum.

A doua regulă: comerciantul bun nu e cel care izbutește să vîndă cel mai scump, ci acela care oferă cel mai scăzut preț. În America, în vitrine nu vezi decât un singur fel de anunț: reduceri, reduceri, mari reduceri de prețuri.

Acoste legi par la îndemîna tuturor. De fapt, și sînt. Dificil e doar să le pui în lucrare. Mai ales cînd ai încă psihologia slujbaşului care așteaptă un venit constant și sigur.

Sîntem țara cu cel mai scăzut procent de angajați în servicii din lumea căreia îi aparținem. Degeaba pretindem industriei să producă, dacă desfacerea e proastă. Nu cred să mai existe țară unde griul să stea necules, iar oamenii să plătească plînea la prețul din țările care nu au agricultură. Nu e un paradox. E rezultatul unei concepții ne-norocite despre clase și pături sociale. Noi încă mai gîndim că există clasă muncitoare, țărănimie și intelectualitate cînd, de fapt, clasa țărănilor va ajunge cîrind să fie doar o cîtîme (în S.U.A. numai 2-3% din populație lucrează în ferme!), clasa muncitoare va părăsi masiv industria grea ca să acți-

veze în servicii (în Olanda, 65% din populație muncește în serviciile către... populație!), cît despre intelectualitate, ea trebuie redefinită, din moment ce toată țara știe să scrie, să citească și să gîndească.

Recunosc că am călătorit peste Ocean ca să învăț cu un ceas mai devreme direcția de urmat, avînd destule indicii că viața în presă va deveni cîrind foarte grea. Nici o publicație nu rezistă dacă nu încasează bani din publicitate. Criza din presă e consecința ofertei publicitare precare. Presa a luat-o, cum s-ar spune, înaintea momentului economic. Va trebui să mă preocupe, ca de altfel pe mulți din colegii mei, o a doua ocupație. Vorbim de modelul suedez, de cel francez ori american cînd mai la îndemînă e modelul maghiar. În Ungaria, tot orășeanul are două și chiar trei contracte. Unul nu ajunge. Salariu la stat au contract și cu un particular. De cele mai multe ori, leaful de la stat e aceea care completează cîștigul de la particular, nu invers. Am discutat, în luna mai, anul trecut cu niște muncitori de la o fabrică de bomboane. Cu „retribuția” lor abia puteau cumpăra o pereche de „adidași”. Toate însă lucrau după-amiaza în magazine alimentare particulare, în spălătorii, ateliere de tricotate, cîrnăării. În 1968, într-un sat din Cehoslovacia, am numărat 24 de firme particulare cu profil interesant prelucrarea produselor agricole. În zona Balta Albă, înnebunești căutînd un magazin de pîne, dar dai la tot pasul peste dughene cu ciungă

și whisky falsificat. Cred că primăvara ce vine va opera abrupt în existențele noastre și că mulți vom schimba ceea ce facem, cu altceva. Cu ce? Cu orice, numai să fie un lucru pornit de la o cercetare cuminte și deșteaptă a realității. Adevărul e că are șanse mari cine începe primul: pe strada lui, în cartierul lui, în urbea lui. Cu ce fonduri? Cu bani puțini și multă, multă informație. Un avar din New York îmi spunea că în meseria sa priceperea tehnică e trel sferturi din afacere. L-am întrebat dacă există o meserie unde să fie nevoie de și mai multă pricepere decît în producția de bijuterii. „Da, mi-a zis el, în comerțul cu bijuterii. Acolo priceperea e totul”.

Afacerea personală e o pricepere, ca prestidigitatia bunăoară. Legile sînt pentru toți aceleași, numai că unii dau faliment și alții prosperă. Merită să încercăm. Și, cu un dram de umor negru aș preciza: merită să încercăm, mai ales că altă posibilitate nu avem. Salariul la stat va fi din ce în ce mai procar. Cînd va fi mai bun, va fi pentru mult mai puțini angajați ca în prezent.

Noua negustorie ar cîți cu aprobare un asemenea articol. Atîta doar că negustorii nu citească ziare la care n-au rubrici de afaceri. El au apucat tigrul de coadă. Proverbul asiatic are încă o frază pe care o scriu la încheiere: Cînd apuci un tigrul de coadă, nu-l mai poți da drumul.

TUDOR OCTAVIAN ■

RANK XEROX

RANK XEROX
Reprezentanța pentru România
70749 București
str. Gen. Berthelot 27
Tel.: 12-00-53
Fax: 12-00-54
AREXIM S.R.L.
RX Authorised Dealer
București, bd. Republicii 64
Tel.: 14-81-25/14-98-34
Fax: 12-08-07
ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.
RX Authorised Dealer
București, str. Gen. Berthelot 35
Tel.: 13-43-73
Fax: 15-33-36
Expoziție permanentă:
Calea Victoriei/Pasajul Kretzulescu/
Glykon S.R.L.
Constanța, bd. Tomis 323
"Red and Black" - magazin
București, str. Stirbei Voda 107
ESTICO S.R.L.
RX Authorised Dealer
2200 Brașov
Piata Teatrului 2
Tel.: 921/19563-19052
Fax: 921/50264
ALFASOFT S.R.L.
RX Authorised Dealer
4700 Zalău
str. T. Vladimirescu 34
Tel./Fax: 996/15881
FIBA IMPEX S.R.L.
RX Authorised Dealer
2000 Ploiești
str. Maramures 12
Tel.: 971/24717
Fax: 971/26868

FIBA NORD S.R.L.
RX Authorised Dealer
S.C. "Proiect Bucovina" S.A.
5800 Suceava
Bd. 1 Mai 10
Tel./Fax: 987/26996

RANK XEROX

Cautati o companie care sa va livreze echipamentul necesar unui birou modern? Cu siguranta doriti un furnizor pe care sa va bizuiti, cu produse de calitate si renume international. Rank Xerox intelege perfect ceea ce cautati si de aceea doreste sa va ajute prin intermediul distribuitorului sau autorizat din Romania.

GENERAL SERVICE S.A.
RX Authorised Dealer
5500 Bacău
Pasajul Revoluției 8, et. 2
Tel./Fax: 931/46642
TOP EDGE ENGINEERING S.R.L.
RX Authorised Dealer
1100 Craiova
str. C. Brîncuși 5
Tel.: 941/63193
Fax: 941/63194
COMPIEST ANVICO S.R.L.
RX Authorised Dealer
4300 Tîrgu Mureș
Piata Teatrului 12
Tel.: 954/16644
Fax: 954/16644
APEL S.R.L.
RX Authorised Dealer
2900 Arad
str. Dragalina 2
Tel./Fax: 966/15231
COMSER S.R.L.
RX Authorised Dealer
2750 Hunedoara
str. Revoluției 5
Tel.: 957/12538-132
Fax: 957/11919
UNIVERSAL L.D. S.R.L.
RX Authorised Dealer
6600 Iași
str. Pacurari 34, bloc 555
Tel.: 981/64769
Fax: 981/55043
Hotel Unirea
Tel.: 981/12410, int.1209/1210

The office according to Rank Xerox

SENTIMENTUL ANTIPARLAMENTAR FACE CARIERĂ

Printre sentimentele cu apariție postrevoluționară, care au făcut carieră, se află și un puternic sentiment antiparlamentar. Sentimentul astfel denumit este unul compozit: exprimă neîncredere în activitatea și componența Parlamentului, dispreț, repulsiie și desconsiderație față de parlamentari. Are rădăcini mai vechi, în aspectul de bilci televizat al C.F.S.N.-ului și, mai ales, în parodia de la întrunirile defunctei Marii Adunări Naționale, unde deputații erau marionete ridicole și corupte în stare doar să aplaude perorația paranoică a cuplului dictatorial, să-și apere cu precauție propria piele și poziția socială. Lucrurile nu diferă prea mult de atunci, strămășul „genetic” al deputatului (sau senatorului) fesenist confundîndu-se, în unele cazuri, perfect, cu cel al zilelor noastre. Prima caracteristică a deputatului mezinist era lipsa cvasitotală a șirei spinării. Nici astăzi „epigonii” fesenisti (și nu numai fesenisti) nu o au, în parte, mai dezvoltată. Există astfel de figuri memorabile care ar putea juca (avînd mult succes) în comedia dell'arte. Unul dintre primii evidențiați ar putea fi Gheorghe Dumitrescu, al cărui comic de sorginte caragialescă, tirada bombastică, îl apropie de Agamiță Dandamache. Altă figură ilustră a întrunirilor din Dealul Mitropoliei este Vasile Văcaru, care, vorba lui Eminescu, se asemănă „cobzei care ține hangul” lui Iliescu și aripel conservatoare în general. Îngrijorătoare mai cu seamă atitudinea celor de aceeași teapă în ceea ce privește adoptarea legii finanțării partidelor. Respîngerea definitivă a acestei alternative, sub niște străvezii „acoperiri” caritabile (pomana pe la azile de bătrîni, cămine de handicapați etc.) — cu bani care ar trebui să aparțină campaniei electorale — prejudiciază grav calitatea alegerilor de a fi libere și democratice. Alți „reprezentanți ai poporului” care „strălucesc” în Parla-

ment ar fi Gelu Voican-Voiculescu, devenit celebru peste noapte prin tratatele sale despre metafizica feminină — și Sergiu Nicolaescu, „cu miinile curate”. O figură aparte o face d-nul Marian Enache, cel care pune, de obicei, punctul pe „i”, vechi militant al mișcării pentru unitatea fronturilor în jurul poporului. Ca să nu mai vorbim de d-nul Brătianu, care a înăunurat, la noi, botelul cu public și aripa fesenistă a liberalilor (inovație originală în Europa de Est). La care se adaugă și Dan Iosif. O mențiune specială pentru belicosii Ilie Vidovici-Plătică și Leonard Fințescu, amîndoi ot Galați, care au propus o lege atît de științifico-fantastică precum cea a siguranței naționale. Lipsa de prestanță pe care o au parlamentarii noștri este cu atît mai periculoasă cu cît ea reușește, pînă la urmă, să submineze însăși ideea de parlament ca primă putere de stat — și să vici-eze serios încrederea pe care electoratul și-o pune în aleși. Cine cîștigă de pe urma stării de fapt? Cei care propun, din fosă, în virtutea nostalgilor comuniste (tulburări legate de andropauza dictaturii), revenirea la conducerea mezinistă de turmă, cu miini ridicate la comandă. Anume ce poate fi altceva mult-glosată „mașină de vot” a majorității feseniste decît o reminiscență a vechiului spirit mezinist? Cît conținutul șovin, naționalist, au avut unele interpelări din Parlament, în legătură cu obositorul „raport Covansa — Harghita”? Cît din acest conținut ține încă de o mentalitate comunistă sau (cu indulgență zis) post-comunistă? Sentimentul antiparlamentar (în creștere!) ar trebui să constituie un adînc subiect de meditație pentru parlamentari; măcar în cele cîteva luni pînă cînd vom avea în față „a doua generație de parlamentari de tranziție”.

MIHAIL GALĂȚANU ■

„CAMPANIA ELECTORALĂ — O CONJURAȚIE A PUTERII”

declară dl Aristide Buzuloiu, candidat al Partidului Democrat pentru funcția de primar al Capitalei

— Vă rog să vă prezentați cititorilor.

— Sunt vicepreședintele Partidului Democrat, sint director-executiv la societatea CO-NECT-S.A., iar calificarea mea este de inginer și economist. Mi-am practicat meseriile în industria constructoare de mașini și în industria electronică pe platforma Pipera și ICMNRG.

— Ce v-a determinat să candidați la funcția de primar al municipiului București?

— Am ajuns pe liste ca urmare a votării Comitetului Director al Partidului Democrat care a decis ca la aceste alegeri să candidăm pe liste separate, după câteva încercări eșuate de participare la unele coaliții.

— O întrebare clasică: ce promiteți bucuștenilor pentru a obține votul lor?

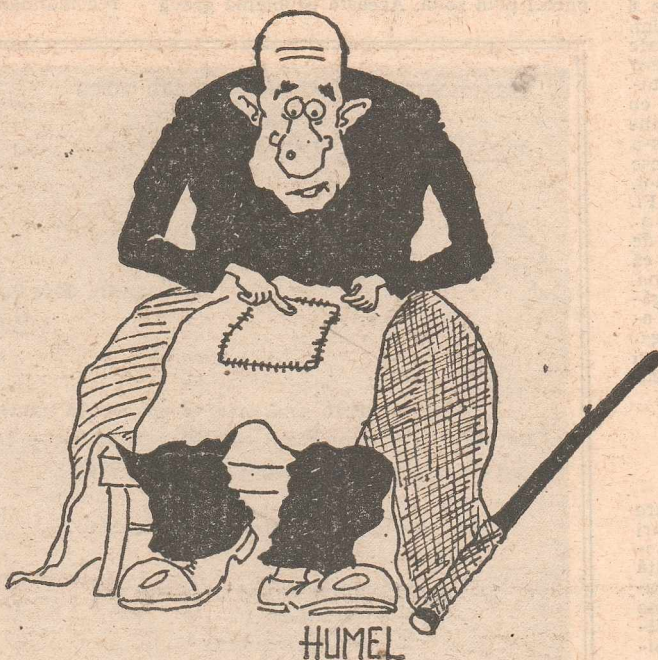
— Dacă vom ajunge să conducem primăria Capitalei, voi trece la o nouă activitate, plecând de la un concept diferit pe care l-am prezentat alți candidați și anume, orice administrație trebuie să plece de la niște principii. Concepția noastră e legată de zece principii pe care le-am intitulat „decalog al principilor de administrare” și care privesc toate domeniile de activitate ale primăriei. Unul dintre ele este delegarea răspunderii administrative, prin care

înțelegem că cetățeanul va fi liberat de birocrație, încredințându-i fiecărui funcționar autoritatea și decizia directă. Deci, pentru ca cineva să ia un apartament, nu trebuie să-i semneze biroul executiv, ci dacă există un responsabil autorizat și calificat al primăriei, el va semna pe propria-i răspundere. Noi plecăm de la premisa că primăria trebuie să fie în folosul, la dispoziția și sub controlul cetățeanului, deci și obligațiile funcționarului public este să îndeplinească aceste trei cerințe. Un alt principiu e legat de ideea dezvoltării inițiativei particulare, cu predilecție spre încurajarea proprietății private, prin garantarea ei și nu prin ocrotirea ei, cum s-a spus în Constituție. Alt principiu e legat de spațiul locativ, adică asigurarea locuințelor și administrarea lor. Înțelegem o radicală descentralizare a teoriei spațiului locativ, distribuirea acestuia prin susținerea unor facilități către beneficiari, încredințarea unor administrări directe și particulare. Un alt principiu al nostru e asanarea imediată și radicală a serviciilor publice. Înțelegem prin aceasta că toate serviciile vor fi reanalizate, restructurate și reținute: epurate! De asemenea, noi vom constitui un buget al primăriei echilibrat și eficient. Nu vom urmări în principal obținerea de noi venituri, ci revederea cu maximă responsabilitate a modului cum sîm

cheltuite actualele venituri și actualul buget, pentru că, după părerea noastră, actualele cheltuieli ale primăriei nu se fac

în folosul cetățeanului.

— Cum considerați că se desfășoară campania electorală?

— Și cu asta am șters orice urmă de Revoluție!

— Rău, ca să folosesc un singur cuvânt. Se caracterizează prin 3 elemente: printr-o conjurație a Puterii, printr-o conjurație a mass-mediei și prin dezinteresul electoratului. Este inechitabil modul cum mass-media prezintă candidații. Eu socotesc, că în orice concurs candidații trebuie să plece de la start. Am avut acces la Televiziune timp de 3 minute, după ora 24 în două emisiuni și o apariție la ora 18. N-am făcut încă acum nici un afiș cu forțe proprii din cauză că partidul nostru nu are bani. Sperăm să beneficiem de niște ajutoare de la niște cetățeni, ca în săptămâna următoare să edităm afișe modeste, fără culori.

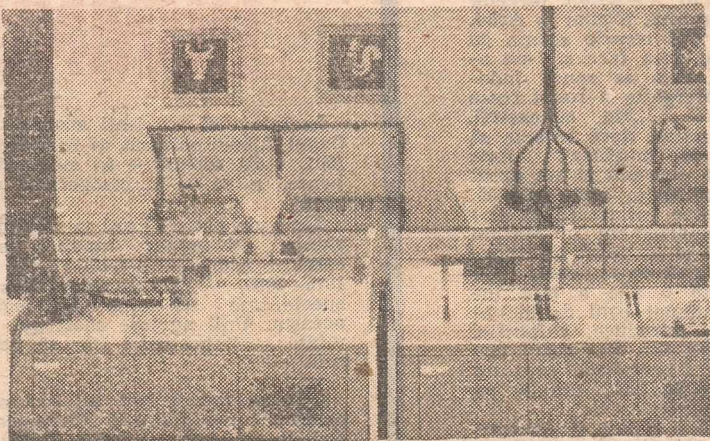
— Dacă veți fi ales primar și într-o zi de audiență, un cetățean încearcă să vă mituiască cu o mare sumă de bani, cum veți reacționa?

— Răspunsul e, clasic: nimeni nu primește mită. Deci și eu o să spun așa, evident că nu voi accepta această mită. Mai mult, eu îi voi pune pe cetățeanul respectiv în urmărire, prin urmărirea întelegeti orice... îl voi desconfira. Funcționarul public nu are voie să greșescă niciodată. Sint un om care nu acceptă compromisurile. Am o stare materială acceptabilă, nu doresc vîlă la șosea. Nu am motivația materială pentru a accepta această practică. Eu voi fi primarul oamenilor harnici.

PETRE BARBU ■

Pași mici pe drumul mării privatizări

În ziua de 14 ianuarie 1992, ora 16 a avut loc la sediul Agenției Naționale de Privatizare deschiderea procedurii pentru selectarea firmelor străine de consultanță ce vor acorda asistență

duri nerambursabile.

Au avut loc două licitații paralele, fiecare pentru cîte un grup de 8 societăți comerciale, pentru fiecare grup licitînd cîte un grup de cinci companii străine. Din fiecare grup de 5 companii străine s-a selectat cîte una, cea care a avut oferta mai bună din punct tehnic și financiar. Din prima grupă a societăților comerciale românești producătoare de bunuri de consum amintim: Litoral S.A. Mamaia, Compania de Turism pentru Tineret S.A. București, Bucur S.A. comerț cu ridicata. Compania străină care a cîștigat licitația la această grupă a fost Roland Berger — Germania. La cea de-a doua grupă, societăți comerciale din domeniul industrial, licitația a fost cîștigată de compania Ernst and Young — Belgia. Printre societățile comerciale din cea de-a doua grupă s-au numărat: Electromon-

Fotografie de ADRIAN ERDELI ■
taj S.A. București, Armătura S.A. Cluj, Famos S.A. Odorhei — mobilă.

Licitația s-a desfășurat cu sprijinul direct al unor experți PHARE.

PETRE BARBU ■

A AJUNS CARTOFUL PORTOCALĂ

Îi recunoști imediat. Se învîrt prin piață cercetînd metodic fiecare tarabă. Bine sau prost îmbrăcați, tineri sau bătrîni, femei sau bărbați, fese-niști sau penetiști, căutătorii de cartofi au ceva din disperarea timpă a căutătorilor de aur.

Unora, prețul de 30 de lei le-a tăiat orice speranță de a se aproviziona în toamnă. Alții, încrezători în virtuțile economiei de piață, s-au gîndit că acum vor fi de toate, din belșug, și, deci, și la prețuri acceptabile, așa că...

Dacă grăbesc brusc pasul, înseamnă că i-au descoperit. Coadă nu e mare. Vreo douăzeci de persoane, numai, toate concentrate asupra tarabei, sperînd să ochească vreun cartof mai dolofan pe care să îl poată arunca în tas într-o clipă de neabagare de seamă a „sefului”, atunci cînd le-o veni rîndul să cumpere. „Seful”, însă, un țăran cu mutră de orășean obraznic, nu-și permite nici o secundă de neatenție. Fiecare schită de gest din partea cumpărătorului e prompt pedepsită. „Marfa e a mea, eu o vînd. Dumneata n-ai venit aici la ales. S-au schimbat vremurile. Acum e liberalizare. Convertire am vrut, convertire avem. Uite aici, cartofi convertibili, o sută de lei kilu”.

„Convertibili?” sînt un fel de nuci, ceva mai mari grație oruștii groase de pămînt care îi acoperă. „Nu vă place, nu luați. Mîncăți portocale!”.

Gafa e imensă. La doi pași, vînzătorul de portocale te poftește să te servească „pe ales”, cu 120 de lei kilogramul. Dacă nu ești grăbit, intri în aprozar, unde găsești cu 111 lei, iar dacă te mai pîmbli puțin prin piață, descoperi chiar și cu 100.

O privesc de vreo jumătate de ceas. Frumoașă cîndva, păstrează încă din strălucirea de altădată urme ce impresionea-

ză. Ținuta dreaptă, în paltonul periat și răspariat zeci de zeci de ani. Îți impune un sentiment confuz de milă și respect. Murdără, sărăcia te impresionează mai puțin.

Spre deosebire de ceilalți, nu s-a repezit să se așeze la coadă. A stat și a privit. Întîi cartofii. Apoi, oamenii. Ascultase prețul fără nici o tresărire, cu o privire albă, din care dispăruse demult orice speranță. S-a duș apoi lingă vînzător și a întrebant „cît e kilogramul?” L-a ascultat repetîndu-și încîntat „găselniță” — cartofi convertibili cu 100 kilu. A dat abia perceptibil din cap și s-a așezat, în sfîrșit, la coadă, avîndu-l alături pe adolescentul care o însoțea. „Bunico, cîte kilograme luăm? Spune-i să-ți dea mai mari, că noi îi coacem, spune-i și ai să vezi că ție îți alege!” „George, cred că azi o să luăm numai un kilogram și o să facem ciorbă. Pentru cîpt luăm săptămîna viitoare, poate găsim din import, mari, și mai ieftini”. „Bine, dar ai promis. Avem și unt. Degeaba am înghețat noi la coadă atîtea ore? Ne-ai promis doar că azi ne coci cartofi, să-i mîncăm cu unt.”

Șoapta băiatului e sugrumată de efortul de a nu plînge. Ea tace. Repetă, după un timp, „azi o să facem ciorbă”.

Cîțiva din cei de alături au auzit dialogul. N-am văzut niciodată atîția oameni adunați într-o piață tîcînd astfel.

„E grea viața — sparge tăcerea Gheorghe Dumitrescu. Pensa e doar un petic din plapuma de care am avea nevoie. Noi mai răbdăm, cum am răbdat o viață. Dar copiii? Cu ei e mai greu. Că doar n-a cerut portocale, a cerut un nenorocit de cartof cîpt.”

O vreme, ea continuă să tacă, absentă. Apoi, dintr-o dată, fără a privi pe nimeni în

mod special, încep să povestească despre cum coceau cartofi în copilărie. „Ne așezam în jurul mesei și mama scotea din cuptor cartofi fierbinți, aromitori. Noi îi tăiam în două și turnam deasupra lor un strat gros de smîntînă”.

Elisabeta Nicolae are aproape 70 de ani, trei nepoți și o fiică bolnavă. Anul trecut și-a fracturat mina stîngă, anul ăsta a cazut din nou, și și-a fracturat-o și pe cea dreaptă, așa că acum nu mai poate căra nici măcar un kilogram. Merge cu ea cîte unul din copii să o ajute. Ieri a luat pensia și le-a promis că o să le cumpere cartofi mari, frumoși, și o să-i coacă așa, ca în copilăria ei. Le-a dat bani și nepoții s-au dus la Fabrica de lapte, în Militari. S-au întors după cinci ore, înghețați, dar fericiți. Cumpăraseră unt. Pentru cartofii pe care avea să-i coacă bunica.

„Am dus-o greu încă de cînd s-au născut ăștia mici, îmi povestește doamna Nicolae. Mai ales de cînd tatăl lor i-a părăsit. Niciodată, însă, nu le-am refuzat bucuria simplă și modestă a unui măr sau cartof cîpt iarna, spre exemplu. Portocale, e adevărat, le luam mai rar, că erau scumpe. Cînd erau foarte mici, le spuneam că sînt niște fructe fermecate care cresc în grădînile veșnice însozite de la capătul pămîntului. De aceea se și mîncă numai din cînd în cînd, de sărbători. Acum, e plin orașul de portocale, de o să ajungem să credem că ele cresc aici și cartofii la capătul pămîntului, de unde au și început să vină, mai ieftini, decît ăștia de pe aici. A ajuns cartoful portocală, să-l cumperi de trei ori pe an, în preajma Crăciunului? NU se mai poate așa, dragă doamnă, că și răbdarea noastră are un capăt!”.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

O VIAȚĂ DE OM TERFELITĂ DE O TĂ

Despre abuzurile directorilor de școli și ale inspectorilor școlari s-a mai scris și, desigur, se va mai scrie. Un caz ru tocmă recent, intrucit se desfășoară pe parcursul celor 2 ani postrevoluționari, se derulează, în toată drama lui, în orașul transilvan Marghita, din județul Bihor. Mai precis, este vorba despre Grupul școlar agricol Marghita. Dl. Gavril Olaru are 31 de ani profesia la catedră și 21 de ani de directorat la aceeași școală. În tot acest răstimp de 6 cincișale n-a avut probleme cu nimeni. Acum are, cu chilar cadrele promovate de domnia sa. Este vorba de ingenera agronom Tomuța Floare, care s-a instalat în mod confortabil la putere, cu numai 5 voturi pentru, din mai bine de 40 posibile. Într-un timp record s-a ajuns la memorii, injurii, două procese civile etc. Adică, tot tacimul, ea la noi, înainte și după 22... Cita vreme însă Fl. Tomuța a furat efectiv puterea, cu ajutorul influentului deputat F.S.N. de Bihor, Gh. Lupău, e greu de crezut că poate fi înlăturată din funcție cu una, cu două. Intrucit abuzurile sînt strigătoare la cer în această școală, ne-am adresat în două rânduri inspectorului general, Viorel Sarca, al Inspectoratului de învățămînt Bihor, iar mai recent dlui prefect Vasile Blaga.

O directoare de școală nouă, aleasă doar cu 5 voturi!

După ce ingenera agronom Floare Tomuța a fost aleasă doar cu 5 voturi din aproximativ 40 posibile, ajutată bineînțeles de rudenia sa, deputatul Ghiță Lupău, și de Constanta Ionescu din cadrul Ministerului Agriculturii, se pune voinicește pe treabă. Olaru Gavril cîștigase alegerile cu o majoritate zdrobitoare, dar Fl. Tomuța îl înlătură, pur și simplu, iar oamenii preținși a fi ai fostului director, sînt puși pe drumuri unul cite unul. Prima ispravă a directoriei autonome este să-și plătească, retroactiv, orele, cu suma de 6.987 lei. A adus specialiști din afara școlii, pentru a-i plăti cu ora, în timp ce cadrele de specialitate nu aveau ore asigurate pentru o catedră completă. Fiul ei, Marius Tomuța, este încadrat rapid ca pedagog, iar ulterior predă (sărmanul) și niște ore de fizică. Un elev de liceu care a luat nota 2 la bacalaureat nu credem că poate preda nici măcar tabla înmulțirii. Inspectorul școlar teritorial, Aurel Nandra, este nașul deputatului F.S.N., Lupău Gh., iar acesta este nașul fiicei lui Tomuța. Despre acest lant al relațiilor „familiale” vom mai vorbi în continuare.

De la 17 septembrie 1990 pînă la 1 decembrie 1990 elevii din anul II profesională (mecanici agricoli), au efectuat practica la secțiile de mecanizare. După cum afirmă elevii Albu și Chereji, conducerea școlii, în frunte cu vajnica directorie, au ciupit banii, pe cînd elevii n-au primit nici un șfant. Același destin au avut și banii proveniți de la ferma I.A.S. Dealul Mare. Elevii practicanți n-au văzut nici bani, nici hrană corespunzătoare. În aceeași perioadă, 15 elevi se duceau zilnic la măsurători topografice pe malul Birgăului. Conducerea Institutului hidrotehnic din Sibiu ne confirmă că au plătit banii elevilor în practica productivă, 100 lei pe zi unui elev, dar că aceștia iar au ajuns unde nu trebuia, adică în buzunar la descărcarea directoriei. Practica de a-și însuși banii din practica elevilor este o mai veche meteahnă a Floarei Tomuța; mai existaseră bani predați, cu ani în urmă, în fondurile U.T.C., dar pe care Tomuța și i-a însușit. A ars sau dosit documentele.

Celebra de-acum directoare, Florita din Suiug, cum i se spune, aduce pe bărbatu-su să predea niscaiva ore. Plata cu ora este o sursă bună de venituri. O aduce rapid și pe soră-sa, Raveica Mateiaș. Pe la bucătărie se învîrtesc 6 femei, la 80 elevi interniști. Bucătăresele sînt nu doar multe, ci și rude directe sau indirecte, cu directoria Tomuța. Și deputatul Ghiță Lupău este „abonat” la lapte de la cantina elevilor. Nu știm precis despre ce fel de lapte este vorba. Noi știm că-i place laptele nițel mai concentrat. Din 80—90 de porci în gospodărie proprie, cit avea școala înainte de 1989, acum dacă are 7—10 capete. Din 15—20 de bovine au rămas doar 5 și acelea rahitice. La un astfel de volum de lucrări sînt necesari, paradoxal, 5 îngrijitori! Asta mai

da democrația lui ștucă. Despre alte abuzuri grave și încălcări flagrante a legii, vom vorbi mai la vale.

Cele două soluții civile, la fond și la recurs, îl pun pe Olaru Gavril în deplinătatea drepturilor sale. Credeți că Fl. Tomuța ascultă de instanță ori de inspectorat?! Vă înșelați. Ea ține legătura directă cu madam Ioneasca, de la Ministerul Agriculturii, care mai mult a încurcat borcelele și piciorusele de purcel prin zonă. Această problemă gravă

se pot oricînd verifica, sînt la dosar. Elevii școlii n-au văzut cam de mulțitor nici măcar coada de la porcii tăiați, necum șoricul. Madam Ionescu este însă toată numai șorici. A dat atîtea acte nelegale, necinforme cu realitatea încît, la proxima descindere la Marghita sau la Salonta, mă tem de pielea dumneaei. Inșuși prefectul, Vasile Blaga, recunoaște deslușit că „corașă femeie” mai mult ne-a încurcat decît să ne ajute”. Nu-i recomandăm, prin urmare, să facă o nouă

în multe privințe. Cu titlu de exemplu să reținem că Hulban este rudă cu inspectorul general, Sarca Viorel. Iar rudele apropiate ale inspectorului general Sarca (să le numim aici și acum: Hulban, Haiaș, Gug) unde credeți că se află încadrate? Ați ghicit! La Grupul școlar agricol Marghita. Încrengături care te sufocă, realmente. Deci, Hulban este nașul lui Gug, Haiaș Gavril este unchiul inspectorului Sarca. Cine credeți că se află în spatele acestor sfîrșiri? Ghiță Lupău, care veghează la tot ce e rău! Bre, nea Gheorghită, te-au alun-gat oamenii din Marghita; mă tem că vei umbla și în Oradea pe străzi lătur-nice. Noi nu-ți dorim să ajungi după gratii, dar observăm că prea le cauți cu luminarea.

Unde sînt inspectorii generali de altădată?

Umbra duplicității și a complicității vinovate deocamdată nu-i filii la nivelul scaunului dlui Sarca Viorel. Dar nu se știe ca pămîntul. Multe bube se trag de la el fiindcă e moale și nu se implică în nimic, sau cînd se implică, o face interesat. Trei sferturi din oamenii școlii au plecat de vole, de ne-vole (Chircea Petru, Pop Maria, Socaci Dorina, Faur Ioan, Jolța Cornel, Pișuca Ana, Dandy Elisabeta, Gomboș Iosif, Chiș Ileana, Jolța Iuliana etc.). Au rămas însă pe loc rudele directoriei, rudele inspectorului general și ale deputatului F.S.N., Lupău. Nicu Burnar, de pildă, a falsificat note în catalog, dar a rămas. Iuliana Kurta a furat cablu de la soba de teracotă, dar a rămas. Lista am putea-o lungi. Inspectorii inșiși s-au perindat în citeva comisii și comîtoare pe la școală; chiar și dl Sarca Viorel a fost în citeva dați. Lucrurile însă bat pasul pe loc. În împrejurări de serviciu i-am cunoscut pe fostii inspectorii generali de la Bihor (Viorica Piscoi, Ana Săndulescu, Niculina Moga). Femeile a-cestora parcă erau mai ascultate de corpul profesoral. Viorel Sarca nu are, cred, șira spinării sau o are din gelatină. Un om care este ca și apa cea sfîntită, nici nu strică, nici tocmeste.

Inspectorii școlari, Brebe, Stoica, Romocea, Nandra, Vidcan, au venit des la Grupul școlar Marghita. Au venit și au plecat și problemele arzînde tot nu le-au rezolvat! Directoarea Tomuța Floare a fost pusă în două rânduri în fața comisiei de disciplină a Inspectoratului școlar Bihor. Femeia asta n-a învățat nimic din muștrările scrise. Este de părere că i-a dat Dumnezeu două urechi: pe una să intre sarcinile, pe cealaltă să iasă fărădelegile. Cit de ritos îi răspunde în scris inspectorului general Sarca: „Menționăm că nu sîntem de acord cu componența catedrei fixate de Inspectoratul județean școlar Bihor, prin adresa nr. 4592/9.10.1991. Adică, această fufă, dată afară de la C.L.F. pentru imoralitate, această individă care a sustras banii copiilor din muncile agricole și a

INSPECTORATUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI BIHOR
- ORADEA -
nr. 4592 din 09.10.1991

GRUPUL ȘCOLAR AGRICOL
- MARGHITA -

Prin prezenta vă aducem la cunoștință că a-lui
GAVRIL Olaru a-a repartizat următoarele ore de învățămînt în componen-
ta catedrei pentru anul școlar 1991/1992:

- mașini și instalații agricole	- 207 ore
- organizare	- 103 ore
- apărare	- 96 ore
- protecția	- 100 ore
- protecția muncii	- 96 ore
- circulație	- 96 ore
TOTAL:	- 727 ore

INSPECTOR ȘCOLAR GENERAL
prof. Viorel Sarca

DEPUTAT F.S.N. GH. LUPĂU

nu era de competența celor două ministere, al învățămîntului și al agriculturii, ci al inspectorului general școlar, Viorel Sarca. Vom vedea cum și el a bătut pasul măruntel pe loc.

Madam Ionescu, de la Ministerul Agriculturii, ar duce și pămîntul în geamantane, din Ardeal

Nu e mai puțin adevărat că toate ne-cazurile la acest grup școlar de frumoa-să tradiție în zonă provin de la Ghiță Lupău și Ionescu Constanta. C. Ionescu este director-adjunct cu probleme de cadre și învățămînt la Ministerul Agri-culturii. Nu-i este rușine să spună că ea este „ceausistă”, ba chiar se min-drește cu asta. Fără nici un motiv Fl. Tomuța îi desface contractul de muncă lui Olaru Gavril. Ioneasca a confirmat, inclusiv numirea lui Tomuța, cînd acordul inspectoratului județean nu existase. Tomuța îi sugerează lui C. Ionescu cum să procedeze, cu hirtie venită, hăt, de sus, semnată, din păcate, de regretatul ministru Tipu. Deci, în ciuda faptului că Fl. Tomuța n-a fost aleasă în mod legal, democratic, este confirmată în a-cestă funcție și de minister și de către inspectorat. Frumos lucrat. Ca la cartea de agro-fitotehnie.

Care-i răsplată acestor noiane de acte, decizii, hirtii și alte sindrofii? La 17 septembrie 1990, Ionescu C. face o escală la Marghita. Gurile rele spun că a mers atît de încărcată, încît coada și ari-pa din stînga a avionului se în-călinau. În chiar acele zile de no-mină, la cantina școlii s-a tăiat un purceluș, bătînd bine peste suta de kg. Pe 23 septembrie, administratorul Scurtu Roman face și el o excursie de agrement la Ministerul Agri-culturii și la madam Ionescu, de bună seamă. Biletele de tren ale lui Scurtu

escală în județul Bihor, încît s-a pus preț mare pe pielea dumisale.

Deputatul F.S.N. Gh. Lupău este un afacerist și un clămpău

Cine este acest personaj sumbru, Ghi-ță Lupău? Pe 21 decembrie 1989 îi tri-mitea o felicitare lui Ceaușescu pentru reprimarea singeroasă a revoluționarilor din Timișoara. Politistul Varga nu este străin de respectiva telegramă-felicitare. A venit triumfalist după revoluția din decembrie și s-a apucat de sfîrșiri și coțcării, pretextînd că a luptat pe ba-ricade la Arad. Cînd colo l-a transportat, pur și simplu, pe dl. Vârședan, director al liceului din Marghita, tocmă la Arad, Mărghitani și-au dat repede seama cu ce stofă de om au de-a face și l-au al-lungat din cetate, cum se spune inde-obște. La I.M.U. Marghita a rostit fraze care-l caracterizează: „Mă cunoașteți, sînt român! Dar miine, dacă trebuie să fiu maghiar, voi fi maghiar!”. Asta ție omul, dar el a parvenit și s-a urcat pînă sus de tot pe scara socio-politică. Tot gurile rele (bine informate și ele) spun că are un apartament în Marghi-ta, unul în Oradea și un altul în Bucu-rești. Cum s-a ocupat de ajutoarele so-site din străinătate o știe o țară în-treagă. Recent a adunat bani de la oa-meni pentru a le introduce, chipurile, gazul metan în case. S-a ales gazul na-tural de bani, iar Gheorghită, care nu dă banii oamenilor îndărăt, umblă pe străzile lătur-nice.

Cu puterea pe care o are și de care profită din plin, a desființat o farmacie utilă în zona „Caragiale” din Marghita și și-a deschis un butic de toată frumu-sețea. Cine credeți că merge mină-n mină cu deputatul Lupău? Fostul și ac-tualul ofițer de securitate Bodogai, nu-miți Moisa și Hulban. Aceste nume nu sînt alese din „Cartea Cărilor”, ci din realitatea bihoreană, tristă și incredibilă

DOMNUL

În interviul ce l-ați acordat ziarului Cuget Liber publicat în nr. 531 din 4.01. 1991, v-ați referit — în mod stupefiant pentru mine — la competența profesio-nală.

Timp de peste 13 ani la Chimpex Con-stanta ați ocupat funcția de condu-cere în sectorul petrolier (în perioada 1975—1989) — fără ca pregătirea dvs. de specialitate să aibă vreo legătură cu aceasta. Unii numesc acest gen de acti-vitate — impostură! Dar să vedem re-zultatele:

I. În noiembrie 1989 ați fost nevoit să părăsiți întreprinderea Chimpex, pentru contribuția dvs. — deloc pozitivă — la încălcarea tancului petrolier TANK PROGRESS. Dacă nu vă amintiți apelați la fostul director general al ISCE Pe-trolexportimport—București, Florian Stoi-ca, în prezent consilier la firma Marek Rich. Sau la unul din colegii dvs. ca de ex: Stoica Gh., Gh. Buzdugan ș.a.

ATA

at fondurile U.T.C., aceasta taie zură în județul Bihor! Rău și fraților! Cu un tupeu ieșit din inspectorul Sarca ne spunea că o am care să-i țină locul. Eu, dacă n locu aceluia de la Ministerul Aintului, l-aș delega pe Viorel măcar 2-3 ani la Marghita, să nu de alta, cu ce se confruntă de jos! Adică, pe tot ce a conștientizat Olaru prin muncă cinstită, este și migală, vine această fufăștie cu noroi! Aruncă cu murdărie peste familia acestui om la locul lui. Asta depășește orice a umanului. Nici primarul orașului Marghita, Demeter Gheorghe, să-mi iertare, n-a făcut mare brînză, pare rău că trebuie să i-o spun în față. Cum să fie relevantă acum alegere, cînd Fl. Tomuța și-a umătat din oameni dintre rudele ale aceluia apropiat, care-i țin, să nu i se clatine bubulinei? Oți o apă și un pămînt!

Flăcări a lucrat la C.L.F. C. Acum lucrează pe alții!

um înainte spuneam, Tomuța care a făcut atîtea abuzuri și în ultimii doi ani, încît o vedeam haine vîrgate, a lucrat la Gurile rele spun că din cauza capade amoroase ar fi fost dată la C.L.F.; alții spun că a unei-scaunul directorului Voicu. Cert au intervenit, la acea vreme, e sus puse pentru a o încadra la lui Olaru. Omul a primit-o cu deschisă, dar cearta a pornit de la U.T.C., pe care distina urțisaguri le manevra. N-a avut nic, n dinte împotriva ei, ba, vivă, a cocoloșit multe dintre abale făcute pe bandă. Juncan Ana Tomuța ori a ars hirtile edit-ori le-a dosit. Și asta încă nu. Tov. inspector Nandra a venit, s-bor de activiști și a vrut s-o eze secretară P.C.R. Dar toate s-au opus! De ce? De bună ce e indoiim sincer pînă la pămînt, ota și Domnica Popovici, foști U.T.C. la nivelul orașului Maru știu nici ei cum s-au prăpădit elevilor provenienți din practica tivă. Dar și aici se leagă filiera istă pe bază de rudenie, Nandra șul deputatului Lupău. Nandra directorul fiicei lui Sarca. Ală maltă traisă. Poate că nu știati statul Ghiță Lupău este nașul ui Tomuța? Relații morganatice erană, leagă pe acești indivizi

Marghita, din Bihor, ameni adevărați mi-e dor...

em să facem o paralelă între e de directorat a lui Gavril e aceea mai recentă, nelegitimă,

a lui Floare Tomuța, dar ea se impune cu necesitate. De pildă, în anul 1989, s-au conservat circa 1600 kg compot de prune pentru elevi. În anul 1991 s-au conservat doar 100 kg prune, restul a luat drumul borhotului și al tulcomiciei. Se știe că palinca ardelenască deschide orice ușă, mai abilită ca jarba fiarelor. Mai întrebăm conducerea școlii: unde-i griul de anul trecut? S-a dat cumva în hrana porcilor? Chipurile, pentru nevoile școlii s-au cumpărat 975 kg vopsea de ulei, pentru vopsitul ușilor și al tocurelor din lemn de la ferestre. S-au mai cumpărat 411 m liniari de perdele. Dintr-un calcul sumar rezultă că este necesar 1 kg vopsea la 6 m suprafață de vopsit. Din banii provenienți pentru practica elevilor s-au cumpărat 411 m perdele. În 8 săli de clasă s-au folosit, să vezi și să nu crezi, 440 kg de lac pentru dușumele. Cu atîta vopsea, lac și cu atîta m liniari de perdele se acoperă binișor și erorile și fărâdelegile comise de deputatul Ghiță Lupău. Dar ex-directoarea lucrează cu rudele din școală și speră sincer să-si acopere urmele, ca pisica. Vom mai vedea. Cum adineaori spuneam, sora ei, Raveica Matias, lucrează pe un post călduț și buniceț. Naștea Ioan îi este rudenie și încă apropiată. Tolnai Minodora îi este verișoară. Fitea Maria îi este verișoară, după soț. Ioan Jarca le este de asemenea rubedenie. Ioan Dragoș îi este rudenie. Ioana Burnar este verișoara dulce a soțului. Rude sînt și cu Maria și Dragoș Ioan printr-o mezelianță greu de decriptat. Ce sens mai are, dle inspector școlar Sarca o dăscădere pe post de brigadă P.C.R. de control muncitorească? Cu rubedeniile dumneavoastră și ale lui Fl. Tomuța acum efectiv poate cîștiga la trap alegerile. Nici prezența dvs., dle primar Demeter Gheorghe, n-a schimbat nimic din atmosfera tensionată de aici! Corupția a căpătat forme de negîndit în acești doi ani post-revoluționari. Cui să te plîngi? Cui să te adresezi? Eventual lui tata Petru (vedeti bine n-am spus Petre Roman). Și-atunci bieților oameni din școală le-a rămas presa. Am citeva scrisori adresate nouă de cadre lăsate pe drumuri de către această bezmetică. Pînă cînd, dle prefect Blaga? Pînă cînd?

Ce spune dl. prefect Blaga?

Inginer de profesie prefectul Viorel Blaga m-a primit cu multă amabilitate. S-a uitat peste cele două sentințe (nr. 1143/19 martie 1991 și nr. 548 din 5 iulie 1991). Să fim înțeleși Olaru Gavril nu a solicitat funcția de director, deși știm 7-8 cazuri de directori din județul Bihor, care au fost aleși mandati după mandat. Prefectul Blaga a notat totul, cursiv, ca un școlar silitor. Mi-a plăcut această modestie neafîșată ostentativ. N-am apucat bine să ies din birou că a și sunat cele două ministere, respectiv, al învățămîntului și al agriculturii. Apoi l-a convocat și pe inspectorul general Sarca. A fost invitată și familia Olaru și alți citiva puși pe drumuri de către această matracucă. I-am spus că nu intenționez să scriu, dacă lucrurile se vor îndrepta, dar mi-a spus să nu fac asta, ci să scriu obligatoriu. Așteptăm măsurile de rigoare din partea celor două ministere, ale învățămîntului și agriculturii, cit și din partea factorilor de drept de la nivel de oras și județ. Vă vom ține la curent. Nu de alta, dar o viață de om, un destin exemplar în multe privințe, ca acela al lui Olaru Gavril, a fost terfelit de o fufă, aducîndu-l pe om în stadiul de spitalizare și pensionare. Nu e drept. Nu e corect. Răul trebuie curmat de la rădăcină, iar în cazul de față, rădăcina răului este Tomuța Floare.

DORIN SALAJAN

MOARTEA TRAGICĂ A UNEI STUDENTE

Intr-una din vinerile lunii octombrie, un accident nespuse de trist a bulversat tumultuoasa viață a studentilor de la Universitatea din Capitală, mai cu seamă pe a celor care aveau cursuri în ziua aceea la Facultatea de Filologie. O fată foarte tină încercase să coboare cu liftul. Nu fusese atentă și nu văzuse că în fața ei se deschide nu cabina prin care circulase de atîtea ori, ci hăul. Căzuze în putul liftului de la căminul studentesc (fostul hotel „Cismigiu”), și se accidentase extrem de grav. Nu a murit pe loc, ci după

ditii materiale bune sau chiar foarte bune. În general, avea note destul de mari. Cunoștea foarte bine și limba rusă — la care avea note maxime, dar deopotrivă și literatura română, din care citise destul de mult. Suporta anevoios dorul de casă, de acasă, al ei îndestul de îndepărtat, de care o despărteau peste cinci sute de kilometri. Acolo unde ar fi vrut să se întoarcă tot mai des. Aproape tot timpul. Că citeva fotografii care mi-au trecut prin mină o înfățișează în mijlocul unui grup de fete, colegile probabil, tinindu-se de gît ori de brat. În fața lor, un buchet mare de flori de toamnă (crizanteme) și trandafiri. În aceeași cameră, la o petrecere aniversară, o altă fotografie o înfățișează în bratele unui băiat; în fundal, aceiași furnicar entuziaș al celor apropiați.

Optăprezece ani și ultimele săptămîni din viață

Am gîndit, pentru o clipă, că ar fi fost mare păcat să-i îngropăm memoria într-un simplu rînd al registrului stării civile, la rubrica „decese”. Am încercat să o evocăm vie, din nou, aproape micîndu-se. Colegele ei, cu care am discutat, au un adevărat recul atunci cînd sînt rugate să vorbească despre ea. Amintirea tragediei le tulbură încă prea mult. Aveau și unele poze de la înmormîntare, dar am convenit să nu mai discutăm despre cum a avut loc aceasta. Am încercat să aflăm altceva: să reconstituim o existență spartă în cioburi. Avea doar optsprezece ani! Îi împlinise pe 14 octombrie, cu o săptămîină înaintea accidentului. Părinții ei își doriseră foarte mult ca Nelly și fratele ei să învețe, să absolva o facultate. După terminarea facultății de biblioteconomie, Nelly ar fi intenționat să mai urmeze încă una. Mama ei ținea în mod deosebit ca fiica ei să facă două facultăți. Nelly era de loc din Bucovina de Nord, regiunea Cernăuți, raionul Novoselita („Nouă sîmți”). Tatăl ei se chema Dranita și este foarte aproape de hotarul actual. Drumul sora sat cu autocarul trece foarte aproape de graniță, mergînd chiar paralel cu aceasta. De la punctul de frontieră pînă la ea acasă nu se face mai mult de o oră pe drum. În familie erau trei copii. Era singura fată la părinți, cu doi frați mari decît ea. Abia absolvisc cele zece clase (după cum era alcătuit sistemul de învățămînt acolo). Toti colegii ei sînt de acord că doi ani, cei care le liaseu, contează foarte mult. Diferența între cei care fac 12 ani de școală acum și ei, cei care au absolvit 10, este destul de însemnată. Nu au citit aceiași scriitori, nu au citit aceleași romane. Nelly, ca și colegii ei, se plînea de un program foarte înțecat, cam zece ore de curs pe zi. Studentii așului doi afirmau chiar că nu dovedesc să citească ceea ce se predă. Ce a făcut Nelly în ultima săptămîină?

Aripa stranie a presimțirii

A fost acasă la dînsa cam cu o săptămîină înainte de accident. Apoi si-a sărbătorit, la întoarcere, ziua de naștere în București. Era născută în zodia Balantei sau a Cumpenei, cum se spune la tară: cei născuți în această zodie, se zice în popor, au o cumpănă mare în viață. În săptămîina accidentului a dat telefon acasă să se vorbească cu mama ei. Miercuri seara a fost la Teatrul Național, la spectacolul „Ubu-ree”. Împreună cu suita colegelor ei. Era festivalul „I.L. Caragiale”. A două zi, joi, penultima zi de viață, a fost și a dat telefon acasă. Colegele au mai invitat-o la teatru din nou, dar a refuzat. În momentul cînd a intrat în lift, lîngă ea era una din colege, prietena cea mai apropiată. Cînd a plecat, pentru o singură clipă, a privit-o pe Nelly, și, ca printr-o străfulgerare, fața ei i-a părut, deodată, neobișnuit de stranie. Nu a dat mare importanță, dar avea să-si amintească mai tîrziu de asta. În ziua nefastului accident, vineri, cînd a venit la facultate, era cam tristă, cu mult mai tristă parcă decît de obicei. Avea un prieten apropiat, un băiat care o aștepta să se întoarcă acasă, în locurile de bastină pe care, din păcate, nu avea să le mai vadă vreodată. Nelly își făcea probleme că nu știa unde o să lucreze după ce va termina școala — și voia, la finele studiilor, să se întoarcă acasă. Cîteva zile după moartea ei, la etajul trei de unde a căzut, au fost puse, în fața liftului, spre amintire îndurerată și pomeneire, după obicei creștinesc, luminări așorîse și flori. Tatăl ei, care a venit repede din Bucovina, după moartea singurei sale fete, a ținut să facă un memoriu. Memoriu pe care l-a formulat în scris doamna profesoră Lucia Gaspar, adresat Ministerului Învățămîntului. În care d-nul Bejan cerea să se poată construi un mic monument funerar în fața liftului unde s-a întimplat nenorocirea. Iar în sat, să se ridice o cruce pentru cea plecată fără întoarcere.

MIHAIL GĂLĂȚANU

ce a fost transportată la spital. Accidentul îi fusese fatal. Nu s-a mai putut face nimic pentru a mai putea fi salvată.

Pianul și romanele de dragoste

Nelly Bejan venise, ca și mulți alți studenți basarabeni și bucovineni, în România, pentru a învăța mai bine limba și literatura română. Pentru a avea acces la lumina culturii (desi caduc, clișeu sună încă frumos) în românește și nu altfel. Avea mai multe pasiuni, ca fiecare om. Dintre toate însă, cel mai mult îi plăcea muzica. Știa să cînte îndelung de bine la pian, avea de altfel și pian acasă. Mai avea o pasiune, intrucîtva specifică virstei, care o anima în mod deosebit: îi plăcea grozav să citească romane de dragoste. Profesoara Lucia Gaspar si-o amintește ca pe o „fată frumusică, plină de viață”. Abia începuse al doilea an de facultate. Era studentă la biblioteconomie, în grupa 489. Printre alte lucruri care i se păreau plăcute s-ar putea număra și îndelungi plimbări cu colegele de an. Ele și-o amintesc ca pe o fată veselă, uneori chiar ieșit din comun de exuberantă. Ca o compensație, poate, pentru scurta ei viață. Ca un gîndit care ar fi trebuit să consume numai în două decenii un destin întreg, comprimat în vocația bucuriei. Colegele ei chiar se mirau de ea, de capacitatea ei de iubăritie. Acasă avea con-

PREFECT A. CARP ȘI IMPOSTURA

II. Ani de zile cit ai fost șef serv. PPUP, ai exportat produse petroliere, în mod incompetent. Putem trece retroactiv prin calculator rețetele de export practicate sub conducerea Dvs., pentru a stabili cu exactitatea cuvenită — dar numai în prezența mea care eram șef oficiu calcul electronic la Chimpex, în perioada aceasta — prejudiciile concrete aduse de incompetența Dvs. și a altora a ruina economiei noastre naționale! Trebuie să vă fie cunoscut faptul că gospodărirea judicioasă a componentelor pe alieri destinați exportului într-o înțelegere de condiționare a produselor petroliere de tipul Chimpex Constanța se putea face numai prin rețete tehnice de condiționare elaborate pe calculator prin intermediul programării liniare! Aplicarea programării liniare — conform metodei mele — fusese aprobată ca inovație și dispusă spre aplicare de forul tutelar. Pentru a da citeva exemple dar pot fi late multe altele, neaplicîndu-se programarea liniară și calculatorul electronic

s-au livrat motorine de congelare — 30 și —35°C la export, cu preț inferior de motorine —15°C congelare la navele: OCEAN FAITH din 3. 04. 1980, 8. 04. 1980 (Solambo) și la nava Grigore Nicolaev din 9. 04. 1980 etc.

III. Nu ai reacționat pozitiv, în calitatea dvs. de șef serviciu programare, pregătire și urmărire a producției, nici de condiționarea combustibililor pentru focare industriale fără rețete electronice, privind economia națională, de disponibilizarea unor importante cantități de motorine pentru agricultură și transporturi, deși metoda fusese apreciată de Oficiul de Stat pentru Invenții prin HOTĂRÎREA OFICIULUI DE STAT PENTRU INVENȚII nr. 58/23 iunie 1979 ?!

IV. Nu ai dat atenția cuvenită, nici următoarelor lucrări de motivare științifică a deciziilor de conducere din sectorul în care activați atunci, ca de ex :

1. Stabilierea priorităților în acostarea navelor în portul Constanța cu ajutorul modelării matematice de afectare și a calculatorului electronic, deși metoda

avea eficiență de peste 10 milioane dolari anual !

2. Selectarea ofertelor de import titel, pe calculator electronic, — Chimpex fiind titulară de plan — iar metoda avînd o eficiență de 50 milioane dolari anual ?!

V. Prin adresa 7413/18 martie 1976, v-am atras atenția că în calitatea ce o aveai (atunci) de șef secție petrol III Export (petrol-chimie) să depozitați contoarele volumetrice cu turbină, importate din Vest cu peste 2 milioane lei valută. Era o problemă minimală de gospodărire a unor bunuri pe care le aveai în gestiune. Nu v-ai conformat, contoarele au fost furate, dezmembrate, și nu au fost aplicate în producție nici măcar o zi !?

Din motivele de mai sus mă indoiesc de competența dvs., d-le Aurel Carp, chiar dacă „cineva de sus” care vă iubeste v-a numit prefect.

Conf. univ. dr. ing.
GHEORGHE BĂRBATU

Un roman de groază într-o ediție de groază

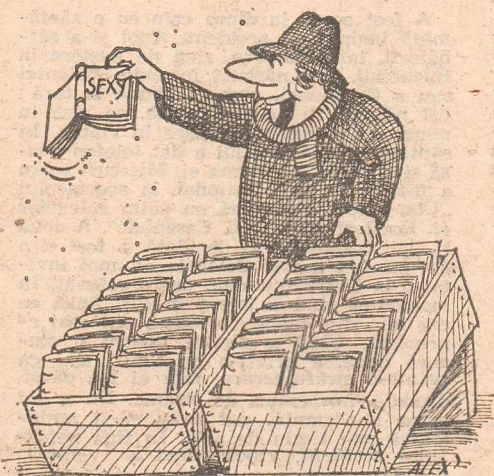
În 1816, Mary Shelley avea nouăsprezece ani, nu se numea încă Shelley și se afla, împreună cu doi mari poeți, Percy Bysshe Shelley și George Gordon Byron și cu un prieten al lor, neînregistrat de istoria literaturii, în Elveția, într-o vacanță care ar fi putut să fie minunată dacă nu s-ar fi instalat tocmai atunci o vreme ploioasă, pe termen lung. Plictisiți de statul în casă, cei patru prieteni, care tocmai citiseră câteva romane cu fantome și constatarea că nu se simt deloc impresionați de ceea ce imaginaseră autorii respectivi, au organizat în joacă un concurs: cine reușește să scrie un roman care să-l facă pe cititor să i se ridice părul măciucă în cap. În mod surprinzător, concursul l-a câștigat Mary („Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii...”). Ea scrisese, de fapt, primul roman de groază din istoria literaturii universale, roman care avea să fie reeditat de nenumărate ori și în cele din urmă, după inventarea cinematografului, ecranizat de tot felul de regizori, unii atrași de straniețatea cărții, alții doar dornici să aibă succes de public.

În roman este vorba, după cum se știe, de un inventator genial, Frankenstein, care confecționează în laborator — din mușchi, tendoane, piele, păr etc. luate de la abator — o ființă umană grotescă și o si însușește, dintr-un fel de curiozitate diabolică. Monstrul se răzvrătește, bineînțeles, împotriva creatorului său, fuge de... acasă și săvârșeste un sir de crime oribile, inclusiv împotriva logodnicei lui Frankenstein. Nu ne propunem acum să analizăm cartea, care are mai mult o valoare de expонат într-un posibil muzeu al literaturii, decât una literară propriu-zisă. Vrem să semnalăm doar faptul că nu de mult acest roman celebru a apărut la noi într-o ediție care îi îngrozește pe cititori mai mult decât însăși povestea cu monstrul. Această ediție nu are menționată editura, ca și cum ar aparține unei forte supranaturale sau serviciului de spionaj al unei superputeri care și-a propus să destabilizeze situația din România îngrozindu-i pe cetățeni. La tradiționala „casetă tipografică” figurează doar „Fabrica de Timbre S.A.” — unde s-a tipărit cartea (poate de aceea nu găsim timbrele de care avem nevoie la oficiile postale!). Totodată, ediția este incompletă. Nu se explică nicăieri după care anume ediție engleză s-a făcut traducerea.

Neseriozitatea ediției este cu atât mai evidentă cu cât, printr-o coincidență, în exact aceeași perioadă, a apărut și o altă versiune românească a romanului, realizată cu competență și simț al răspunderii: Mary Shelley, Frankenstein sau Prometeu modern. Ediție științifică. Traducere, postfată și genealogie: Doina Topor, Casa de editură „Excelsior — Multipress L.T.D.”. În conformitate cu normele activității editoriale respectate în toată lumea (civilizată), realizatorii acestei ediții precizează și sursa: „Traducerea de față respectă textul original în limba engleză Frankenstein by Mary W. Shelley, tipărit de J.M. Dent & Sons Ltd, Londra, 1912”.

Era vorba ca activitatea editorială din România să nu fie lăsată în seama unor editori necalificați și neautorizați și iată că această răspundere pe care și-a asumat-o Ministerul Culturii nu este dusă la îndeplinire. Este foarte grav că se întâmplă așa cu atât mai grav cu cât cazul pe care îl semnalăm nu este singurul. Tarabele de la culturi de stradă sunt pline de tot felul de cărți (de pseudocărți) soioase. Va trebui oare înființat și un minister al pseudoculturii?

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Desen de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU ■

Emil Cioran

MĂRTURII ȘI ANATEME

„Dumnezeu n-a făurit ceva care să-i fie mai nesuferit decât această lume și, din ziua în care a făurit-o, nu s-a mai uitat la ea, aș fi de mare e ura sa”. Nu știu cine a fost misticul musulman care a scris aceasta. Voi ignora mereu numele acestui prieten.

Sarvam anityam — totul este trecător (Budha). O formulă pe care ar tre-

bui s-o repetăm neîncetat, cu riscul admirabil de a crăpa.

A-ți pierde somnul și a-ți schimba limba. Două dovezi; prima independentă de tine, cealaltă deliberată. Singur, față-n față cu nopțile și cuvintele.

În românește de EUGENIA VASILE ■

MUZICĂ

O „anexă” la Bicentenarul Mozart

Abia după încheierea manifestărilor prilejuite de Bicentenarul Mozart, în 1991, Opera Română a reușit să aducă, în luna ianuarie a acestui an, o premieră lirică nemănată de ilustrul vienez (oare, se va repeta același efect de ecou și cu Bicentenarul Rossini care a început acum?). S-a ales, dintre toate capodoperele mozartiene care figurează în repertoriul primei noastre scene, *Răpirea din Serai*. De ce? Să ne propunem câteva posibile răspunsuri. Mai întâi, din spirit de economie a efortului. Această lucrare, ca și recentul *Elixir al dragostei* de Donizetti, fusese studiată pentru un turneu estival din anul trecut, în Spania. Apoi, probabil, și din cauza actualității tematică căci, cine în afara publicului nostru va înțelege mai bine revenirea în actualitate a modelului „alla turca”? Ce s-a văzut pe scenă — începând cu ironicele grilaje imaginare de Cătălin Ionescu Arbore — era supus unor asemenea aluzii, continuate cu detalii legate de produse tip „consignație”,

— luciul giuvaerurilor din AUR și mătăsurile lucitoare cu care Adriana Urmuzescu s-a „jucat” creșind costumele. Uneori, s-a interpus și moda „clipurilor”, într-o secvență ce rivalizează cu orice reclamă laudind produsele de tortură ale firmei „Osmin”, aplicate unor persoane „vii și nevinovate”.

Desigur, Cristina Cotescu nu s-a gândit regizoral cu prioritate la astfel de ironii, dar rezultatul general ne duce cu gândul la un citat ce lăbru-trist, dintr-o carte despre Mozart apărută la noi mai demult: „În *Răpirea din Serai*” Mozart bate șaua turcească, să priceapă iapa feudală...”. Cine bate și cine pricepe, rămâne de văzut. Dar, într-un teatru care are valori importante — unii, soliști ai acestei premiere — feudalismul este mai greu de descifrat, chiar cu ajutorul lui Mozart. Pentru recitigarea prestigiului și reîntrirea în competiția internațională, să fie oare o soluție „elixirurile” sau „răpirile”?

Muzică japoneză la persoana întâi?

Desigur, neobișnuită pentru noi o seară vocal-simfonică japoneză, menită a crea o imagine globală asupra unui teritoriu ce ne este destul de puțin cunoscut. De aici, rezonanța de eveniment posibil a concertului de la Ateneul Român, la care am venit fără să știm prea bine ce ne oferă. Informațiile programului de sală indicau în per-

soana dirijorului Ikuma Dan un nume de vîrf al școlii nipone. Iar selecția repertorială a avut, probabil, aceeași menire de a ne edifica, propunînd *Nocturna pentru orchestră* (situată în perimetrul impresionismului), fragmente din opera *Yuzuru* (o muzică ce-și caută locul între Puccini și Menotti) și *Simfonia nr. 6 „Hiroshima”* (panoramă eclectică de la Hindemith spre Wagner). Participările soliste se doreau contribuabile la aceeași imagine prin soprana Katsura Nakazawa (apreciată solistă de operă, recitaluri și dinner-show-uri) și flautista Michiko Akao, o celebritate în domeniul flautelor de bambus tradiționale. Prezența sopranei Iulia Isaev s-a detașat, prin toate componentele ei spectaculare, de acest context, amintind mai mult de o solistică de timp mahlerian.

Ce am fi vrut? Greu de spus, căci pentru noi lumea niponă este încă un perimetru al exotismului. Poate chiar o dimensiune a exotismului, a existat, însă în altă direcție. Adică în oglindirea surprinzătoare a muzicii europene, înțelegând altfel, proporționată altfel și, finalmente, neconvingătoare în voia altoire pe tradițiile seculare orientale. Se pare că publicul american apreciază o asemenea formulă. Pentru publicul nostru însă, soluția nu are impactul așteptat, căci reperele sînt prea clare și decantările stilistice au referințe prea marcante. Amintindu-mi un refren adesea reluat în ultimul timp, cel al „înrării în Europa”, cred că și Japonia, pe plan muzical cel puțin, a urmat mai demult acest drum, apelînd la metoda studierii, imitării și preluării modelelor. Secvența sonoră niponă, la care ne-a invitat Filarmonica bucureșteană dă, în acest sens, de gînd asupra șanselor de supraviețuire a personalității unei culturi artistice, care nu și-a găsit locul în lumea muzicii.

GRIGORE CONSTANTINESCU ■

„Cei care scriem

mai mult cu cit ea devine și o binefacere în sensul că, reîntors acasă după opt ore de muncă, și nu într-o climă dintre cele mai comode posibile, și cu spaima evenimentelor, terorismului, eventualului război, plecarea copilului la armată... credeți-mă, stimabile, e foarte bună cartea și mai ales dacă e bună.

— Se distinge prin ceva Asociația scriitorilor evrei proveniți din România de celelalte Asociații?

Sigur, fiecare Asociație are specificul său, pentru că Asociațiile sînt pe limbi, pe expresie, noi sîntem purtători unei culturi, acest lucru se revărsă în literatură pe care noi o scriem; bineînțeles, deși tematica, după cum bănuim, pentru un scriitor israelian care trăiește aici de mai bine de 26 de ani, este evreiască, e o tematică israeliană. Însă bagajul de cultură, obiceiurile, școala, literatura, pentru că scriem în limba laptelei — ca să zic așa — nici nu sînt original cînd spun asta, toate acestea se revărsă în ceea ce facem noi aici, fie că scriem poezie, fie că scriem proză sau dramaturgie.

— Am apucat să citesc doar „Poezii de nerostit” și vreau să vă spun că dacă ar fi să particularizez universul dvs. poetic aș găsi câteva repere printre care unul ar fi acela al tinjirii către țara de unde ați plecat, dorul de meleagurile natale; tot timpul găsiți o justificare..., vă justificați că nu este o trădare, ci este vorba doar de o încercare de a vă descoperi pe dvs., purtînd acel bagaj de impresii, de cunoștințe căpătate în locurile unde ați văzut lumina zilei.

Domnul meu, întrebarea dumitale este foarte interesantă. Răspunsul nu e chiar simplu, deloc, și totuși... Am adus cu mine niște amintiri foarte plăcute. Am iubit limba română, mi-am iubit profesorii, mi-am iubit locul unde m-am născut, însă întotdeauna am simțit această invaliditate, că mi lipsește ceva. Acest ceva era țara și o spun fără nici o nuanță de demagogie, pentru că, după cum bine ai spus dumneata, toate acestea se oglindesc în creația mea, se vede acest lucru. Da, mi-a lipsit acest lucru. Aș putea să fiu foarte sarcastic cu mine însumi și să spun Domnule, sînt un om mic, căruia-i place să adune lucruri..., am avut tocul și hirtia, tocul meu cu penită..., am simțit dorul de țară, ceva mă chema...; sigur că există un dor de locurile natale, sigur că există dorința de a supraviețui aici, însă fără să regret o secundă că vin de unde vin. Deschiderea care s-a făcut la dvs. ne-a bucurat pe toți; pe mine în mod special; nu puteam suporta faptul să nu pot împărtăși cu colegul meu din România păreri despre ceea ce facem, că nu putem să ne întîlim ca să discutăm probleme ce ne stăpînesc..., noi avem aceeași patrie, d-le, Arion; cei care scriem avem o singură patrie, și aceea este limba, nu teritoriul; geografia urmează după aceea. Acest lucru mă durea, teribil. Eu am fost, în toți acești ani, o singură dată în România, în '83, în condiții foarte grele și cu foarte multe rețineri; nu am putut face ce mi-ai fi dorit, adică să mă întîlesc cu niște oameni..., aceștia erau foarte înfricoșați; cartea mea nu a putut să ajungă la colegii mei, așa cum era firesc, iar ale lor să ajungă la mine. Nu pot spune că atunci am făcut o vizită în România: o vizită în România, realmente, este cea pe care am făcut-o în urmă cu mai puțin de două luni cînd am participat la primul Colocviu israeliano-român de la București, cînd am simțit într-adevăr căldura colegilor noștri, că ne aflăm cu toții într-o țară pe care am vrut-o întotdeauna deschisă, deschisă, cu oameni neînsălmîntați de gîndul de a vrea să spuie ceea ce gîndești.

— Dar..., cu ce vă ocupați acum?

Domnul meu, scriu: după cum știți, la noi prin scris nu se poate supraviețui; vă va atinge în curînd și pe dvs. S-a terminat cu casieria Uniunii Scriitorilor, s-a terminat

Scriitorul SHAUL CARMEL s-a născut la 6 iulie 1937. Debut literar: 1953—'54 în paginile literare ale ziarului „Clopotul” din Botoșani; mai tîrziu a publicat în coloanele ziarelor „Zori Noi” — Suceava; „Flacăra Iașului” — Iași. Debut editorial: 1956.

— A fost tradus în limbile: rusă, maghiară, idiş, engleză, arabă și ebraică;

— Premii literare: „Menora”, „Mia Fișer”, „Brickman” și prestigiosul premiu „Sion” al „Asociației scriitorilor israelieni de limbă română” împreună cu „Uniunea Scriitorilor din Israel”;

— Este vice-președinte al „Uniunii Scriitorilor din Israel” și secretar al „Asociației Scriitorilor Israelieni de limbă română”.

— De unde sînteți, domnule Shaul Carmel?

M-am născut în tîrgul Ștefănești — nordul Moldovei; la vîrsta de 4 ani am venit la Botoșani; un oraș unde am rămas pînă la plecarea mea din țară, la vîrsta de 28 de ani.

— Adaptarea a fost ușoară sau..., ca orice adaptare?

Ca orice adaptare? Nu, dar a fost făcută cu dureri de bucurie, ca să zic așa. Întîi am lucrat într-un kibutz — cunoașteți această formă a noastră, agricolă; am vrut să rămîn în el; după un an ne-am îndreptat spre oraș. În ceea ce privește adaptarea, în sensul simplu al expresiei, s-a făcut cu mai multă ușurință, adică am învățat limba, am luat o slujbă, ca tot omul; în ceea ce privește cea spirituală, e mult de discutat. Eu aparțin unui grup foarte restrîns care a făcut la vremea sa revoluție, revoluție care a dus la crearea Uniunii Scriitorilor în statul Israel, ceea ce nu a fost pînă în anul '69. Cîțiva scriitori de alte limbi, mai tineri, ne-au dat mîna ca să-i convințem pe scriitorii ebraici că și într-o țară de exod este nevoie de o Uniune de scriitori de limbi de expresie. Evreii veniți din alte părți nu au nevoie numai de hrana de zi cu zi, ci și de hrana spirituală, cu atât mai mult evreii veniți din România, care au trăit într-un mediu cultural foarte serios.

— Și această Uniune?

Domnul meu, a luat ființă Asociația scriitorilor israelieni de limbă română, al cărei secretar sînt de la înființare pînă în prezent; e vorba de aproape 18 ani. Ea cuprinde aproximativ 55 de scriitori; avem poeți, romancieri, dramaturgi, esești, nu ne lipsește nimic. Această Asociație este una din cele 11 Asociații, pe limbi, care compun Uniunea Scriitorilor din Israel. Am bucuria să mă laud că Asociația Scriitorilor de limbă română e una din cele patru asociații fondatoare ale Uniunii Scriitorilor din statul Israel, bineînțeles din care face parte, și cu cea mai mare pondere, Asociația scriitorilor de limbă ebraică.

— Ce spuneți de necesitatea, de nevoile spirituale ale colectivității care se află aici? Cum se explică faptul că există totuși această nevoie spirituală într-un context în care sînt atîtea frămîntări, războaie..., acuma am realizat — deși știm din citite, din auzite — ce efort înseamnă să smulgi de pe o bucătică de pămînt hrană... Cum se explică totuși posibilitatea omului de a se întoarce și spre literatură, spre poezie?

Aș putea să răspund foarte simplu la această întrebare, fără să mă refer la situația noastră, a israelienilor, referindu-mă la situația dvs., d-le Arion. Românul, în situația foarte grea în care s-a aflat pînă nu demult, în urmă cu doi ani, s-a refugiat în carte, mi se pare, nu? Noi avem aicea un război care durează de peste 40 de ani. Stress-ul este foarte mare. Lupta pentru existență nu e le neluat în seamă, dar cine a fost învățat cu cuvîntul scris, cu hrana spirituală, va continua întotdeauna, cu atît

FILM

Spectatorii din vis

În urmă cu vreo 2-3 luni, la librăria „Cretulescu” s-a lansat o carte de poezii ale lui Arthur Rimbaud. Acolo l-am întâlnit pe Fănuș Neagu, pe care l-am întrebat cum a ieșit filmul *Casa din vis*, care era terminat și își aștepta premiera. „Era mai bine decât leșea acum 3-4 ani. Acum e prea poetic”, — mi-a răspuns. La care eu, inspirat de lansarea cărții lui Rimbaud, am adăugat: „Aveți și noi Remboii noștri”. Nea Fane a ris și l-a citat pe Mircea Dinescu. Eu însă mă gindeam la poezia din proza sa și la filmele inspirate din ea (dintre care trei regizate de Ioan Cărmăzan).

La recenta premieră a filmului *Casa din vis*, mi-am adus aminte de această discuție și cred că diagnosticul scenaristului Fănuș Neagu este exact. Nu întâmplător F.N. (era să scriu F.S.N.) a votat cu Ion Iliescu și e directorul revistei naționalist-semănătoriste *Tara*. Pentru că în comunism mai era loc de poezie. Și chiar adesea salvarea era în poezie. Azi însă poezia a murit. Nu văd ce l-ar inspira pe un poet care dă pe un sandvici 100 lei sau cumpără cartofi cu 120 lei/kg! Azi foametea, nevoile, frigul, scumpetea, sărăcia, politica desântată care se face pe la toate colturile și cozile și la mesele rotunde ale guvernărilor au introdus în societatea românească cea mai dură, cea mai teroristă și prozaică literatură. Limbajul este direct, violent și pornografic. Cine să mai aibă nevoie de un film poetic, de o creație de vis, realizată printr-un limbaj metaforic, amestec de simbol și sugestie audio-vizuală, de eres și mit, de stări ancestrale și pitorese felliniane?

Acest remarcabil film al regizorului Ioan Cărmăzan, cu secvențe antologice, precum cea din biserică în ruină, dar unde credința n-a murit, cu personaje de vis sau nebuni shakespearieni, ca memorabilul Babaleta creat de Horațiu Mălăele, a venit din păcate prea târziu. El e nevoit să intre direct și brutal în competiție cu filme imperialiste, porno sau sci-fi, în care s-au investit milioane de dolari, ca *Robocop*, care nu lăută nimic, care înghite toți spectatorii. *Casa din vis*,

producție a unei cinematografii sărace, nu rămâne decât cu spectatorii din vis. Dovadă că în prima săptămână de difuzare a înregistrat în medie, pe spectacol, la cinematograful Scala, cu o capacitate de 1000 de locuri, circa 150 de spectatori.

Acest film e rezultatul unei concepții revoluate, al unei elaborări trăite pe alte coordonate existențiale, adresându-se altor spectatori. Spectatorii de azi nu mai sînt spectatorii de ieri, cînd scenariul a fost scris și transpus pe peliculă. Pe Dulea, care i-a dat intrarea în producție, nu-l puteai păcăli decât cu astfel de scenarii metaforice, parabolice, „rupte” de realitatea imediată, cu alte cuvinte, fără transparență, care n-ar fi putut trăda prin nici un cadru că se face aluzie la „Epoca de aur”. Iată de ce povestea filmului pare plasată în atemporal, deși se pomeneste de colectivizare, de șantier și se face vag aluzie la sistematizare, atunci cînd bătrînul, interpretat cu furie de „chiaburul” Gheorghe Dinică, zice: „Știu de ce m-au scos ăștia din casă, ca să mi-o dărîme”.

Departe de a fi un film politic, căci ar fi o vulgarizare să spunem că el se referă la penuria de locuințe, *Casa din vis* e un film despre veșnicie, despre vis și dragoste, despre metafizica existenței, despre poezia din om, care transfigurează realitatea mizeră, ca de sfîrșit de lume, ca de groapă uitată de Dumnezeu, fără nume și localizare! El seamănă mult cu *Lisca*, celălalt film important al regizorului Ioan Cărmăzan, realizat tot după proza poetică a lui Fănuș Neagu, avînd însă o mai mare deschidere. Dacă ar fi să facem o comparație universală, *Casa din vis* ne trimite cu gîndul la filmul lui Akira Kurosawa — *Dodoe'ka'den*, unde este vorba de un „Palat din vis”, pe care îl visează un om sărman pentru copilul său.

Casa din vis este probabil „ultimul mohican” ieșit din tunelul comunist, după *A unsprezece porunci* de Mircea Daneliuc și *Rămînera* lui Laurențiu Damian, care sînt tot povestea unor „gropi” existențiale. Azi nimeni nu mai poate finanța astfel de filme. *Casa din vis* este un film născut direct pentru Arhivă, pentru spectatorii ei. Cuplul Fănuș Neagu — Ioan Cărmăzan trebuie să divorțeze, dacă vrea să supraviețuiască. Așa cum s-au schimbat sponsorii și spectatorii cinematografului, la fel sînt nevoiți să-și schimbe și ei mijloacele. Aceasta întrucît Poezia este consubstanțială poporului român și n-o să-l părăsească niciodată.

GRID MODORCEA ■

avem o singură patrie“

dar e mai bine așa, e preferabil... decât să primești bani și să-ți se spună ce să scrii. Nu toți scriitorii se întregin din scris. Sînt scriitori care s-au întors la meseriile lor de bază, sînt alții care au venit aici cu o meserie, sînt alții care s-au dus să învețe aici o meserie. Eu lucrez în cadrul Federației Generale a Muncii, sînt funcționar, funcționar superior, dacă pot spune, de mai bine de 26 de ani, lucrînd în cu totul alt domeniu decât cel al literaturii, al poeziei; trăiesc bine din această muncă, în general fac lucruri pe care-mi place să le fac.

— Cum se vede România din această parte a lumii?

Domnul meu, dacă vă referiți la evreii veniți din România, totdeauna au purtat cu ei dorul și dragostea pentru țară, pentru poporul în mijlocul căruia au trăit. Sigur

că, anii grei trăiți în România au avut o influență teribilă asupra evreului venit în Israel... evreului din Israel Revoluția a fost pentru noi o adevărată euforie, și am reușit să molipsim cu ea. De altfel, să știți, statul Israel a făcut revoluție împreună cu dvs.; zile întregi ni s-au transmis, la radio și la televiziune, fragmente din acele evenimente dramatice prin care a trecut poporul român. Ceea ce ne îndurerează foarte mult este fenomenul, poate marginal, dar existent — antisemitismul practicat de unii condeieri, care ațită. Aici este primejdia. Ei sînt puțini, și cei care o fac o fac la modul mizerabil. Scriitorii mari, condeiele autentice românești, de-a lungul anilor, n-au practicat antisemitismul, și n-au fost xenofobi. Vreau să spun altceva, de ce acest fenomen este periculos. Românii se află în momentul de față la răscruce de drumuri; poporul a ieșit dintr-o perioadă cumplită și-și caută drumul său. Într-o asemenea situație cînd totul este foarte fragil la dvs., orice influență, orice presiune într-un sens sau altul, poate lăsa o amprentă dureroasă. Din acest punct de vedere mi se pare că antisemitismul este o primejdie. Eu doresc ca bunul Dumnezeu să-i ajute pe toți colegii mei, cărturarilor din România care au luat și au poziție împotriva antisemitismului; să reușească, dar mi se pare, în același timp, că nu e de ajuns, dacă Guvernul României nu va veni să facă ceva ca toți cei ce scriu la „Europa” și „România Mare” să înceteze revărsarea acelor lături asupra evreilor și asupra celorlalte naționalități conlocuitoare din România; e foarte grav pentru omul obisnuit care are probleme autentice în momentul de față, a locului de muncă, a grijii zilei de mîine, a frîntărilor sale sociale, a eliberării sale, eliberarea care și ea aduce durere, d-le Arion. Nu e simplu să fi rob 15 de ani și să ieși dintr-o dată la lumină, e o chestie foarte grea. După cum bine știți, probabil, și poporul meu cînd a ieșit din Egipt a simțit durerea eliberării sale. Din acest punct de vedere mi se pare foarte important ca valul acesta antisemit să înceteze.

— Cum se împacă — v-am mai întrebat, dar aș vrea un răspuns mai clar — cele două identități ale dvs.: funcționarul care trebuie să aibă activitate practică cu omul care aparține imaginării, eliberării din chingile oricărui strînsor?

Ar fi mai multe răspunsuri. Poate că unul, foarte metaforic, este acela că atunci cînd vin acasă și dau drumul apei la duș, dau jos de pe mine și pielea de broască și rămîin, iată, prînzul. Nu a fost ușor. Cu atît mai mult cu cît este vorba de două limbi deosebite; adică în timpul cînd sînt funcționar trebuie să operez în limba ebraică, pe cînd poezia, proza scurtă, ceea ce întreprind în literatură este cu totul altă limbă. Lucrul este mult mai complicat decât pare. La început a fost foarte greu. Dar, o să-ți spun, spre marea dumitale surprindere, că lucrurile se pot face bine. V-am spus și mai înainte că mie îmi place ceea ce fac. Dar, fie vorba între noi, dacă n-ar exista poezia, zborul acesta de după orele obișnuite de muncă, această trecere în limba laptelui și tot ce decurge din asta, cred că mi-ar fi foarte greu să mă întorc a doua zi dimineața la treburile obișnuite, la cele 6-8 ore cît trudesco acolo. Dar e posibil. De altfel toți scriitorii din occident, cu mici excepții, practică acest lucru. Iată, președintele Uniunii Scriitorilor, și el originar din România, un scriitor de limbă ebraică, și care, nu știu dacă chiar zboară atunci cînd lucrează în livezile sale de portocali. Îmi placea, cînd eram copil, să mă joc cu un revolver de lemn; cînd am aflat ce pot face cu el cînd nu este de lemn, mi-a dispăcut... e greu, e mult mai greu decât un condei, decât un cuvînt frumos pe care îl putem spune. Trebuie să facem tot ce este omenește posibil, să ne putem zîmbi, să ridăm, să ne vorbim de toate, și să ne lase în pace megalomanii, indiferent unde se află ei, să ne trăim viața asta, al dracului de scurtă.

Fotografie de HEDY LOFFLER ■

GEORGE ARION ■

TEATRU

Suspans a la Hitchcock

Zilele acestea Peter Brook conduce la Viena un seminar cu tineri regizori. A ales cite un participant din fiecare țară. Din România, în mod excepțional, a invitat trei regizori: Ștefan Iordănescu, Felix Alexă și Mona Chirilă.

Cu patru zile înainte de întîlnirea cu Brook, Iordănescu a debutat pe scena bucureșteană. În sfîrșit! El a terminat regia acum șase ani cu un examen excepțional cu „Peer Gynt”. A montat apoi la Arad, Piatra Neamț, Timișoara. Nu părea grăbit să intre în groapa cu lei a capitalei. În toți acești ani am încercat să înțeleg ce-l ținea departe de București. Faptul că avea familia și casa în Timișoara nu părea un motiv destul de serios. Am bănuț că el nu stătea departe de București ci de Cătălina Buzoianu, mama sa. Fiind o fire foarte puternică ea ar fi putut să-l influențeze ceea ce ar fi fost grav pentru destinul lui. Acest pericol a fost foarte bine pus în evidență printr-o tinerie actori, fil ai unor mari vedete. Poate de aceea Iordănescu a preferat să rămînă la distanță și cred că a fost înțelept. Recentă premieră dovedește că tinărul regizor nu seamănă cu nimeni, și asta e bine.

A lucrat „Domnișoara Julie” cu înținția clară a ceea ce a dorit Strindberg. Nu e important a fixa cauza pentru care tinăra aristocrată alege sinuciderea, e mai adevărat efortul de a înțelege de ce nu mai există și altă alternativă. Cu siguranță, regizorul nu ar fi riscat apropierea de acest text-capcană fără a fi sigur că are actorii potriviți. I-a găsit, bineînțeles, la Național. Maia Morgenstern, Cerasela Stan, Mircea Rusu, îi sînt prieteni, colegi de generație dar, în primul rînd, sînt mari actori. Dificultatea celor trei roluri se naște din imprevizibilul fiecărei replici, din continua metamorfoză a personajului. El izbutesc să conducă atît de bine spectacolul încît de la o scenă la alta încordarea, suspansul rivalizează cu anumite momente create de Hitchcock. Afirmatia poate părea excesivă dar nu e prea departe de adevăr.

Cei care vor analiza acest spectacol nu vor putea ignora cîteva elemente regizorale spectaculoase: raportul dintre personaje substanțial diferit de cel din text; scenele neașteptate jucate de actori și supramarionete și poate în primul rînd pantomima finală în care Julie intră în rochie albă de copil și cu brici în mînă. Noi nu ne-am propus însă o analiză. Pentru asta încă mai există reviste de specialitate. Am dorit doar să semnalăm că un tinăr regizor, în care credem, a intrat într-un moment al carierei sale. Să sperăm că nu se va opri aici. Așteptăm să-l vedem după întîlnirea cu Brook.

AURELIA BORIGA ■

Andrei Șerban a revenit în București. Viitoarea sa premieră va fi „Livada cu vișini”. Zilele acestea urmează să anunțe distribuția.

Premieră mondială

Filmul „CIORAN” va fi difuzat în premieră mondială la Institutul francez în zilele de 3 și 10 februarie. „Pentru prima dată un aparat de filmat pătrunde în mansarda, devenită legendară, din rue Odéon. Cioran este arătat în universul său care poartă amprenta vieții sale adevărate și paradoxale”. Am dat un fragment din prezentarea făcută de Gabriel Liiceanu, care este și unul din realizatorii acestui film. (A.B.).

ELCOHEP — minunea de fiecare zi

Cele șase persoane, ale căror declarații le publicăm alăturat, fac parte din numeroșii bolnavi care, în ultimii ani, au folosit ca tratament medicamentul vegetal „Elcohep”. Cu acest preparat, brevetat în 8 țări ale lumii și obținut din plante cu

valoare curativă de excepție, și-au redobândit sănătatea peste 7000 de persoane cu afecțiuni hepatice și biliare: dischinezii, hepatite cronice, ciroze. Produsul nu are contraindicații și este aprobat de Ministerul Sănătății.

„N-am cuvinte de mulțumire”

În 1985 mi s-a pus diagnosticul de ciroză hepatică. M-am tratat cu toate medicamentele prescrise fără nici un rezultat. Din 1987 urmez sfaturile și terapia medicilor Aristina și Ludovic Elthes. Boala a dat înapoi, probele de laborator (inclusiv scintigrama) s-au normalizat.

LUCA GRIGORE,
com. Bador
jud. Sălaj

„Mă simt alt om”

După intervenția în spitalele din Turnu Severin și București, hepatita cronică de care sufer nu s-a ameliorat. A trebuit să mă pensioneiez medical. Tratamentul cu „Elcohep” a dat rezultate neașteptate „Mă simt alt om”.

CONSTANTIN SALĂU,
Turnu Severin

„A avut loc o adevărată minune”

Am suferit de ciroză hepatică decompensată. Mi s-a dat de înțeles că nu mai am multe zile. Ei bine, medicamentul „Elcohep” m-a pus pe picioare. Analizele au revenit la normal. Oamenilor din sat nu le vine să creadă. „O adevărată minune!”

SÜTÖ LAJOS,
com. Buduslău,
jud. Sălaj

„Am născut o a doua fetiță”

După tratamente repetate în diferite spitale, hepatita cronică activă de care sufer a continuat să se agraveze. Boala a fost stopată abia după ce am intrat în tratamentul medicilor Elthes. Starea sănătății, mult îmbunătățită, mi-a permis să mai aduc pe lume o fetiță.

MARIA SAVEL,
Baia Mare

„Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor”

În numele meu și al familiei mele, doresc să mulțumesc domnului și doamnei doctor Elthes pentru că m-au scos din ghearele suferinței și fac adevărate minuni în vindecarea hepatitelor și cirozelor.

EUSEBIU PROCOPOVICI,
Arad

IMPORTANT!
Cei ce doresc să beneficieze de tratamentul cu „Elcohep” se pot adresa pentru programare la Societatea comercială

„Iau cu sfîntenie acest medicament”

În 1988, am fost operat de fier. Atunci mi s-a descoperit o ciroză hepatică activă. Am apelat la tratamentul cu „Elcohep” și după 9 luni, boala a fost stopată.

IOVAN BULZAN,
Arad

ELCOHEP S.R.L., Oradea, str. Ady Endre, 72, cod 3700, sau la telefoanele 991/30431 (între orele 9—21) și 991/36298 (între orele 16—21).

De la SIDA la ADA Și genele se defectează

La finele anului 1990 guvernul american a autorizat ca medicii French Anderson și Michael Blaese, de la „National Institute of Health” să practice o fantastică terapie genetică unei fete atinsă de o boală gravă ereditară, numită „deficitul ADA” sau „adenosin deaminas”. În această maladie nu se produce o proteină, datorită unei gene „defectă”, ce este indispensabilă în funcționarea sistemului imunitar, iar limfocitele nu pot lupta contra „invadatorilor” pătrunși în corpul uman. Deci organismul nu se poate apăra de infecții, iar copiii bolnavi sînt obligați să trăiască într-un clopot steril. Grefarea de măduvă osoasă, singurul mijloc cunoscut pînă în prezent, nu poate fi aplicat în toate cazurile. Schematic metoda celor doi medici se prezintă astfel: se prelevează celule de la bolnav ce sînt introduse într-o cultură, împreună cu un virus inofensiv. Conținînd ADA, virusul va aluneca în nucleul celulei, în care va depune prețiosul „colet”. Noua genă se va lega solid între „coletele” ei aflate în celulă și va începe să secrete proteina lipsă. Aceste celule astfel modificate sînt reimplantate în organism, iar ADA intră în „hora” sistemului imunitar. Primele rezultate se văd după cîteva săptămîni, dar sînt necesare 2 — 3 asemenea intervenții pe an, pentru ca subiectul să fie considerat vindecat. Avînd în vedere că celulele sînt prelevate de la bolnav, nu se mai pune problema unui donator și nici nu mai apare riscul respingerii grefei. Copiii tratați și vindecați cu noua metodă folosită de doctorii Blaese și Anderson păstrează, în continuare, această lipsă pe care au moștenit-o și o transmit, la rîndul lor, urmașilor, afirmă medicul Axel Kahn. S-ar părea că terapia, pentru corectarea unei gene defecte, ar putea fi aplicată oricăror maladii transmise prin ereditate. Nu este încă așa. Medicii, de la „National Institute of Health”, precizează că pentru ca o maladie ereditară să fie tratată în acest mod, ea trebuie să îndeplinească trei condiții de bază: maladia să depindă de o substanță produsă într-un loc precis și nu în tot corpul, organul să fie accesibil, iar substanța ce lipsește să nu fie prea fină și într-o cantitate precis limitată. Din această cauză, la o serie de boli ereditare metoda celor doi medici nu poate fi aplicată.

AUREL DIANU ■

Noi dezvoltări privind

CRIMA DE LA GALAȚI

Crima oribilă, întimplată la Galați, a cărei victimă a fost tinăra Alina Carmen-Mircea, de 22 de ani, suplinitoare la Scoala ajutoare nr. 2 din localitate și, în același timp, studentă la secția de subingineri seral (anul II de studii) a Facultății de Metalurgie, a suscitat, în afara psihozelor în masă, numeroase comentarii în întreaga opinie publică. Vom încerca, totuși, pentru a face mai multă lumină în cazul respectiv, să luăm în discuție și unele amănunte pe care opinia publică nu are de unde să le cunoască. Elefteriadis Anesti era născut pe 14 aprilie 1966. Nativ în Berbec, zodie de foc. Mitul că ar fi fost un student eminent nu este adevărat într-întregul, deoarece în primii doi ani de studii, evoluția sa la învățătură nu a fost strălucită, el aflîndu-se în a doua parte a „clasamentului” grupei de studenți din care făcea parte, ba chiar mai mult, printre ultimii zece. În anul trei a fost nevoit chiar să repete anul. Era student al Facultății de Mecanică Galați, secția „Utilaj pentru tehnologia metalică”. A început facultatea în anul 1987. Colegii îi spuneau, în general, pe nume de familie: Anesti. Se

stia despre el că este de loc din Constanta și că este grec de origine. Se mai spunea că provine dintr-o familie îndeajuns de bogată. La început a locuit în cămin. Treptat, colegii au descoperit că ducea după el o pungă de plastic (sacosa) plină cu anticonceptionale. Se zvonea despre el la școală că ar fi făcut unele avansuri fetelor, oferindu-le diferite tentații materiale contra grațiilor lor. Pe atunci era un tînăr uscățiv, mai degrabă scund, — la înălțimea sa de 1,70m, cu o privire puțin incrunțată și sprîncelele imbinete. Purta (ca și acum) părul lins, pieptănat într-o cărare pe partea stîngă și avea un aer de introvertit. Mai degrabă părea un bleg decît un individ fioros. Nimănui dintre cei care-l cunosteau nu i-a venit să creadă că ar fi putut deveni un ucigaș cu mult sînge rece. Desi avea, de pe atunci, oarecum, o psihologie a frustrării. În ce ne privește, îl considerăm a fi un caz patologic, fată de care trebuie să avem o indulgență ca față de boală și față de obsesii. Poate că profilul său, muncit de obsesii, ar putea fi al unui personaj dostoevskian, fată de care să avem creștinăscă lătare. Dacă

cineva l-ar fi văzut vreodată, fie și pentru puțin timp, nimic nu i-ar fi spus că personajul văzut este o fiară. Pare mai verosimilă ipoteza că ar fi vorba de o folie de timp în care ucigașul și-ar fi pierdut cu totul controlul asupra sa. Corpul Alinei Mircea nu a putut fi reconstituit în totalitate. Secționat în paisprezece (sau cincisprezece) părți, el a fost, în parte, înghitit de apele bătrînului fluviu. Ceea ce a putut fi reconstituit, întins pe pardoseala de ciment si „cusut”, arăta eventual cam așa: bratul stîng cu pumnul strîns, trunchiul (cu sînul drept secționat parțial și îndepărtat), o fracțiune din piciorul stîng și capul cu o tumefiere groaznică, mai ales în partea stîngă, unde fusese lovită inițial fata (primei lovituri, dată cu o bară de fier nu prea lungă, cu diametrul de 2 cm, i-au urmat douăzeci și șase de lovituri de ciocan). Politia a făcut un apel public către toți taximetristii-soferi pe Taxi-Parti, care funcționează în Galați, pentru ca să se prezinte la sediul organelor de ordine publică. Aceasta deoarece, în seara și noaptea de vineri 10 ianuarie, corpul victimei, secționat și pus în genti de voiaj

galbene, a fost transportat de la orele 22,30—23,00 pînă în jurul orelor 07,00 ale dimineții de sîmbătă 11 ianuarie 1992, cu taxiurile particulare care s-au oprit fie în dreptul Laboratorului de Patiserie din cartierul Tiglina I, fie în dreptul „Elizei” (monument de pe Faleza Dunării, aflat chiar în centrul orașului). O parte din „coletele” cu pricina au fost aruncate în apă, altele în boscheti, în apropierea vasului-restaurant LIBERTATEA și a cofetăriei VIOLETA. După mărturisirea autorului fetei (smulsa cu greu, deoarece acesta nu a vrut să recunoască, la început), după făptuirea crimei, a fost total detasat de ea. A mîncat chiar, înainte de a secționa cadavrul (în cada din baie) — și chiar în timp ce-l secționa. Secționarea a avut loc cu ajutorul unui cuțit, unui fierăstrău de mină, a unei pinze de bomfai și a unui satir. Cit privește așa-numitul „canibalism” al autorului fetei, si acesta pare a fi discutabil. Mai ales atît timp cît nu sînt indicii că sînul decupat ar fi fost mîncat de fântas — și nici nu a fost găsit. Mai degrabă ar fi fost posibil ca sus-numitul să nu-si fi dat seama de distanța între intenție (abstracție) — faptul că s-ar fi găsit că-l mîncase — și realitate. După mărturisirea sa, vîrînd cum arăta sînul decupat, nu i-ar mai fi venit să-l mîncească și l-ar fi aruncat. „Tineretul Liber” s-a grăbit să sugereze introducerea pedepsei cu moartea în legislația noastră, încercînd să facă, fie și indirect, o prezumție cum că autorulul fetei ar trebui să i se aplice o asemenea pedeapsă. Chestiunea rămîne, firește, de discutat.

De la corespondentul nostru din Galați
OCTAV MATEI ■

Escrocii candidează cu fruntea sus

Un grup de cetățeni din comuna Răcari, jud. Dimbovița, ne întreabă cu disimulată candoare dacă primarii pot fi și infractori. Domnilor, până și primul-ministru a recunoscut că, în materie de alegeri, în țara noastră totul e posibil. Așa

că de ce nu s-ar alege și dl. Octavian Chițulescu, om plin de merite și calități? Ce dacă presa locală a cerut să fie cercetat pentru afacerile de la circuma „La motanul negru”, unde era proprietar? Ce dacă a scăpat de cercetări devenind, nici mai mult nici mai puțin, mare inspector în Garda financiară? Și ce dacă acum vrea să fie primar în Răcari?

Sperăm ca apelul grupului de cetățeni din Răcari să fie bine înțeles: „Votați pe Chițulescu

Octavian! De unul ca ăsta are nevoie obștea! Să vă trăiască și să fiți fericiți!”

Publicind în AMERICA, AMERICA, și în FLACĂRA două ample interviuri cu mult îndrăgita noastră solistă Corina Chiriac, am primit numeroase scrisori și telefoane care ne cereau amănunte în legătură cu marea cântăreață. Astfel ne-a venit ideea ca să-i solicităm să susțină o rubrică în revista „Flacăra”. Dacă se vor găsi destui amatori dornici să corespundă cu dânsa, scrieți-ne și noi îi vom propune să ne fie colaboratoare.

Stimate
George Arion

Mă numesc Ioniță Diana și am 18 ani. Motivul pentru care v-am scris este următorul: în numărul 10 al revistei „Flacăra Bis” ați publicat un interviu cu îndrăgita solistă de muzică ușoară Corina Chiriac, aflată acum în Statele Unite ale Americii. Aș vrea să știți că această minunată femeie, această mare artistă a scenei românești este una din cântărețele mele preferate. Dar să trec la adevăratul motiv pentru care v-am deranjat. Aș

dori să-i scriu o scrisoare în care să-i spun că mai sînt încă oameni care se gîndesc la ea, așa cum i-ați spus-o și dumneavoastră, dar, din păcate, nu-i știți adresa. Așa că vă rog să mi-o trimiteți dacă o știți și dacă nu este un secret bine-înțeles. Aș vrea să nu considerați acest lucru drept o jignire pentru că nu este nici pe departe așa ceva. Mai este încă ceva. Dacă din întâmplare nu știți adresa Corinei atunci v-aș ruga să-mi dați o idee, un sfat, cum aș putea-o afla. Vă mulțumesc din inimă.

DIANA IONIȚĂ

P.S. Este foarte important pentru mine.

Rezultatele concursului „Aflați cine-i criminalul!”

În ziua de 27 ianuarie 1992, ora 12, la sediul redacției publicațiilor Flacăra s-a efectuat tragerea la sorți a câștigătorilor concursului nostru „Aflați cine-i criminalul!”.

Răspunsul corect, regăsit în 11 plicuri trimise pe adresa redacției este următorul: criminalul se numește MICHELE; cheia pe care el pretinde că ar fi găsit-o pe una dintre mesele de la piscină, se afla de fapt asupra lui, în caz contrar, Andrei Mladin l-ar fi observat descoperind cheia pe una dintre aceste mese.

Iată numele și adresa câștigătorilor, precum și a premiilor obținute: Miclăuș Mircea Dănuț, strada Săcelelor nr. 9, 2200 Brașov, jud. Brașov — un televizor color oferit de ADAGRIROM S.R.L.

Cecea Mihai Viorel strada Coastei II nr. 7, 4500 Năsăud, jud. Bistrița-Năsăud — 50.000 de lei de la firma ABTECH S.R.L.

Oancea Liviu Nicolae, strada Alea Parcului, bloc 3, scara A, apartament 4, 2165 Breaza, jud. Prahova — 25.000 de lei oferit de DELTA DESIGN S.A.

Grădinaru Constantin, satul Nichiteni, comuna Coșușca, cod 6890, jud. Botoșani — 10.000 de lei, sponsor fiind MBL COMPUTERS S.R.L.

Codreanu Virgil Romul, strada Gh. Doja, bloc 22, apartament 2, 4790 Zalău, jud. Sălaj — un ceas CITIZEN oferit de ROMTRUST INC.

Iți invităm pe câștigători în ziua de 14 februarie, ora 12, la sediul redacției publicațiilor Flacăra, pentru a participa la festivitatea decernării premiilor.

Restul participanților care au trimis răspunsuri corecte, împreună cu cei doi bucureșteni care au efectuat tragerea la sorți, vor primi din partea S.C. Publicațiile Flacăra, cite un abonament gratuit la revista Flacăra, începînd cu luna februarie 1992, abonament valabil pînă la sfîrșitul anului 1992.

POSTA REDACȚIEI

COSTACHE MANCIU — com. Salcia, jud. Suceava: Ne bucură să aflăm că avem cititori atît de fideli ca dv., care ne citiți de peste 40 de ani. Am reținut sugestiile dv. și vom reflecta asupra lor. Pe de altă parte, sperăm să înțelegeți criza presei, care nu ne-a ocolit nici pe noi, ceea ce explică prezenta multor reclame în paginile noastre. Ne străduim însă să nu ne dezamăgim cititorii. Vă așteptăm în continuare cu propuneri.

ION MARIN — Birlad, b-dul Epureanu nr. 29: Fiti liniștit, revista noastră nu si-a încetat apariția, chiar dacă prin orasul dv. nu mai este de găsit dinainte de Anul Nou. Cit privește textul „Tară fără bătrîni”, l-am reținut și, în măsura spațiului disponibil, îl vom publica.

LUCIA BURUIANA — Slatina, b-dul A.I. Cuza, nr. 22: Am îndreptat apelul dv. spre Serviciul Cultural al Ambasadei franceze, unde sperăm să aibă ecoul scontat.

ELENA GRECESCU ■

DREPTUL LA REPLICĂ

Domnule George Arion, director general al „Publicațiilor Flacăra”

Subsemnatul Bănică Ion, comisar în Garda financiară centrală, vă rog ca în virtutea dreptului la replică, să discutați publicarea în revista „Flacăra” a textului de mai jos.

În numărul 51 din 18-24 decembrie 1991 al săptămînalului „Flacăra” redactorul Paul Vinicius și-a permis să publice în articolul „De la Garda de fier la Garda financiară” o serie de afirmații neadevărate, minciuni sfruntate, la adresa mea, ceea ce îmi creează grave prejudicii morale în familie și în societate, precum și însemnate prejudicii materiale.

Sînt absolvent A.S.E., cursurile de zi și am lucrat în aparatul de control al fostului M.C.I. pînă în anul 1990 cînd acest aparat de control a fost trecut la Ministerul Finanțelor, pe baza hotărîrii guvernului.

În anul 1962 am fost promovât în funcția de șef serviciu, (în fostul partid comunist am fost înscris în anul 1967, deci după cinci ani) iar din anul 1972 și pînă la înființarea Gărzii financiare am îndeplinit funcția de inspector general.

Aceleaș afirmații mincinoase și calomnioase ca cele din articolul publicat de redactorul Paul Vinicius, au făcut obiectul unor reclamații adresate de numitul Blaciotti Nicolache, înainte de Revoluție, la Elena Ceaușescu, Tudor Postelnicu și generalul Nuță, care au fost clasate ca neadevărate, cu toate demersurile făcute de fratele acestuia, Blaciotti Ion, fost șef de cabinet la Gheorghe Oprea.

După Revoluție, același individ a reluat reclamațiile împotriva mea la Procuratura Generală și la Departamentul Poliției, am fost cercetat, inclusiv

prin control la domiciliu, fără a se fi confirmat acuzațiile inventate.

Domnule George Arion, acest Blaciotti Nicolache nu este altul decît cel care a făcut obiectul grupajului realizat de dl. George Arion, în pagina 7 a publicației „Cuvîntul” din 15-16 aprilie 1991, din care rezultă profilul său moral.

Fată de abaterile săvîrșite de Blaciotti Nicolache în familia sa, a fost luată măsura excluderii sale din aparatul de control al fostului M.C.I., ceea ce l-a determinat să se pensioneze medical, situație în care se afla la 22 dec. 1989, iar după aceea s-a revenit în minister ca delegat al Frontului.

Pe fondul aprecierii sale greșite că eu aș fi determinat măsura excluderii sale din minister, au început răfuielele cu mine și cu toți cei care au fost de partea mea. Prin abuz și impostură a impus conducerea ministerului (la acea dată Paul Niculescu Mizil) să mă impiedice să-mi exercit sarcinile de serviciu timp de o lună de zile.

După cercetările făcute și demersurile hotărîte ale colegilor de serviciu, am fost reintegrat în muncă. Iată ce a afirmat Blaciotti N. în ședința consiliului de conducere al ministerului din 9.11.90 (redau din stenogramă): „Bănică și-a cumpărat 6-7 mașini numai în decurs de 7 ani. Aseară i-am spus profesorului Mazilu că dacă acest om va veni în minister, eu plec, nu mai am ce căuta aici”.

Răfuielele împotriva mea au continuat, iar la insistențele sale, dl. ministru C. Fota mi-a propus „să plec din minister deși nu are dovezi împotriva

mea”, oferindu-mi un post mai bun, chiar în aparatul guvernului, numai să-l potolească pe Blaciotti care îl împiedică în buna desfășurare a activității consiliului de conducere. de fiecare dată indiferent de ordinea de zi, conturînd sedințele prin ridicarea cazului Bănică. La sugestia mea de a-l potoli pe acest individ care mă dîșnănește fără nici un motiv, dl. ministru Fota a afirmat că „pe Blaciotti nu pot să-l dau afară acum”.

Cu referire la acuzațiile ce mi se aduc în articolul semnat de Paul Vinicius, arăt următoarele:

1. La acțiunea de represiune a demonstrațiilor din ziua de 22 decembrie 1989 organizată la sediul M.C.I. unde „dintre acești tortionari nu a lipsit un anume Bănică Ion”, eu nu am participat. În zilele de 20-22 decembrie 1989 m-am aflat în deplasare, în interes de serviciu, în județul Gorj. Am plecat din București la data de 20.12.1989 ora 6.35 (bilet CFR seria 5805) și m-am întors în București pe ziua de 22 dec. 1989, unde am sosit la ora 19.30 (bilet CFR seria 4103). Cele de mai sus le dovedesc prin adevărîta nr. 15/16807, aug. 1991, biletele CFR sus-menționate și nota de plată seria C.1196759/22.dec.1989 eliberată de Hotelul „Gorj” din Tg. Jiu, documente pe care le anexez în xerocopie și care se găsesc în arhiva M.C.I., la nota contabilă din 31.12.1989.

Dovezi în plus pot fi furnizate de dl. Munteanu, fost salariat în D.C.I. — Direcția metalo-chimice, cu care am călătorit la întoarcerea de la Tg. Jiu, precum și de dl. Mitran Ioniță, fost director al Direcției comerciale Gorj, cu care am urmărit la televizor plecarea dictatorului Ceaușescu cu elicopterul, la Industria Cărnii Tg. Jiu unde mă aflam în interes de serviciu.

2. Afirmația că tatăl meu ar fi fost „legionar notoriu” nu corespunde realității, fapt pentru care pretind d-lui Paul Vinicius acte doveditoare. De altfel dl. redactor și-ar fi putut da seama că dacă tatăl meu ar fi fost legionar, Ceaușescu și securitatea lui nu ar fi admis să fiu menținut în aparatul ministerului și în partid.

3. Resping acuzația că am fost „promovat urgent secretar PCR în M.C.I.”. Nu am fost nici măcar o singură zi secretar PCR. Este adevărat că am făcut parte din b.o.b. la organizația de la Inspectoratul General Commercial de Stat, pînă în luna octombrie 1989, dar ca membru ori secretar adjunct, niciodată ca secretar.

4. Este incredibil cum redactorul Paul Vinicius a putut pretinde „pe nemestecate” afirmații denigratoare, calomnioase, jignitoare, privind obținerea de aprobări pentru diverse persoane, pentru cumpărarea unor obiecte deficitare, afirmații gratuite, complet neadevărate, cu scopul vădit de a mă compromite.

Aceste afirmații sînt exemplificate prin cazul ofiterului Jianu M. Vasile pe care n-ici nu-l cunosc și nu l-am văzut în viața mea. Nu ați avut, d-le redactor, curiozitatea să-l întrebați dacă dînsul mă cunoaște?

5. Cele 5 autoturisme invocate în articol le-am obținut în 16 ani și nu în 10 ani cum tendențios și exagerat se afirmă, respectiv între anii 1979-1986, acestea fiind procurate cu aprobări legale și cu respectarea dispozițiilor normative în vigoare la datele respective. De altfel acest aspect a fost conceput în luna martie 1991 de către Procuratura Generală a României, reclamația făcută de Blaciotti Nicolache fiind clasată ca neîntemeiată.

6. Precizez — și se putea verifica înainte de publicarea ar-

ticolului — că ginerele meu nu a cumpărat nici un autoturism, iar fiica mea și-a cumpărat un singur autoturism, pe baza aprobării menționate în articol, pe care a obținut-o fără sprijinul meu. Autoturismul accidentat de ginerele meu la Constanța era al părinților săi, care îl dețin și în prezent.

7. Solicit insistent ca redactorul Paul Vinicius să dovedească și afirmația că eu am găsit mai potrivit pe Enache Aurel pentru a fi încadrat ca inspector comercial șef al județului Brăila „în virtutea bagajelor substanțiale primite de la acesta”. Este o altă minciună sfruntată. În fapt, am participat ca delegat al M.C.I. la concursul organizat pentru ocuparea acestui post, la care comisia constituită de Prefectura județului Brăila l-a declarat reușit pe dl. Enache Aurel, pe care l-am văzut pentru prima dată cu acel prilej.

Domnule director general George Arion, vă rog să-mi permiteți să întreb:

— cum a fost posibil și ce interese a avut redactorul Paul Vinicius să preia și să publice pe neverificate atîtea calomnii și minciuni la adresa mea?

— oare în lipsa unei legi a presei redactorul nu era obligat profesional, sau în virtutea bunului simț, să nu aducă unei persoane acuzații jignitoare și denigratoare neîntemeiate?

— cînd, se fac asemenea afirmații grave, nu trebuia ca cel care le face să stea cel puțin de vorbă cu cel în cauză, să-l cunoască și să prevină prin aceasta publicarea unor fapte imaginare?

Pentru repararea parțială a gravelor prejudicii ce mi s-au adus prin publicarea articolului, solicit domnule director general publicarea acestui material, în caz contrar urmînd a mă adresa justiției și Organizației Internaționale a Ziariștilor.

I. BANICA

TOTUL
DESPRE
CLANUL
EWING (M)

Patrick Duffy - viața secretă a unui tată de familie

Cine nu îl cunoaște pe Patrick Duffy, cine nu l-a urmărit vreodată interpretând rolul lui Bobby Ewing în serialul „Dallas”, poate foarte bine să-și închipuie că acest irlandez cu ochi albaștri e, de pildă, un major-dom al vreunui mare hotel și nici într-un caz membru al uneia din cele mai bogate familii texane. Patrick Duffy (Bobby Ewing) are un suris care încântă. În „Dallas”, el reușește să-și interpreteze rolul într-o manieră inefabilă, punând în valoare prin contrast figura fratelui său, machiavelicul J.R., Ambii desemnează extremele care se ating: unul aduce cu sine bunătate și blîndete pe măsura cinemului și răutății celuilalt. Adevărul e că Patrick Duffy nu pare să aibă foarte mult în comun cu personajul interpretat. În spatele șarmului său și al succesului nesporit se află un adevărat profesionist, care pînă la vîrsta de 30 de ani (cînd, odată cu „Dallas” a devenit celebru) a avut de luptat din greu cu acel necrutător spectru al anonimului. Înainte de acest serial, Duffy a fost interpretul principal al altui șir de episoade care au fost vizionate și pe micile noastre ecrane. Vă mai amintiți, desigur, de „Omul din Atlantis”, de acel Mark Harris, ultimul supraviețuitor al misterioasei Atlantida... Timp de patru ani după încheierea acestui serial, Patrick Duffy nu a reușit să mai găsească nici un alt angajament. El a avut întotdeauna un respect deosebit pentru profesiunea sa, iar șansa a știut să-și răpălească așa cum se cuvine rădădarea, seriozitatea și mai ales voința. „Dallas” i-a oferit ocazia de a prospera cum nici nu visase: suma minimă de 250.000 de dolari în cursul unei stagiuni (25 de episoade), cu șanse reale de creștere continuă a acestui onorariu. De îndată ce succesul serialului s-a prefăcutat limpede, Patrick s-a văzut copleșit de alte oferte. Casa de filme C.B.S. i-a propus rolul principal într-o altă romanță televizată, însă Duffy a fost categoric în legătură cu refuzul său, nedorind să abandoneze în nici un chip personajul pe care îl interpreta în „Dallas”. „Rolul acesta îmi place cu ade-

Patrick Duffy împreună cu copilul și soția sa, Carolyn

vărat și îmi poartă noroc. În legătură cu alte oferte paralele, de să zic?... Depinde de rolul care mi s-ar oferi. Nu-mi place să fac decît ceea ce mă interesează”. — declară Patrick Duffy, punînd la încercare răbdarea producătorilor care îl mișună prin preajmă. Dar ce rol mai poate fi la fel de interesant după succesul uriaș al destinului familiei Ewing? Paradoxal, pentru Duffy însă mult mai importantă decît propria sa carieră rămîne familia. Iată ce declară el ziariștilor: „Cred cu obstinație în părinții mei și în propria mea familie. Nu-mi place să accept fotografii în propria mea casă, la fel cum nu dau curs interviurilor care privesc viața mea privată. Consider și-așa suficient travaliul muncii mele, care de multe ori răpește din tihna familiei noastre”. Cu toate acestea, Duffy e conștient că a devenit o vedetă, că măcar în parte el aparține publicului telespectator. Față de

acest public, el îndrăznește chiar să-și asume responsabilități. „Pe mine, unul, stridențele și imoralitatea accentuată din cadrul scenariilor mă dezgustă. Sint împotriva drogurilor, de exemplu. Actul sexual, de altfel, e și el ceva aparte. Dragostea e un lucru tainic, minunat și de aceea eu am părerii mai conservatoare. Din aceste considerente, nu agreez genurile exagerate de „sexy” la televiziune. Din păcate, televiziunea are alte criterii generale cînd deliberază asupra sumarelor T.V.; educația pare să intereseze mai puțin...”. Debarie de a fi un moralist demodat, Patrick Duffy nu și-a dezmințit niciodată linia dreaptă, ușor clasică, a conduitei sale de irlandez americanizat. Capitalul de simpatie în rîndul telespectatorilor este aprig disputat între acesta și Larry Hagman (J.R.), antitetul său frate mai mare. Au existat, trebuie știut, și unele divergențe de opinie între protagoniști privind

urmărirea fidelă a scenariului. Micile sau marile orgolii au avut și aici să-și spună cuvîntul. Patrick Duffy conchide cu delicatețe: „E teribil de complicat să produci și să menții nivelul calitativ al unui serial autentic, mai ales cînd acesta are o lungime record!”. Patrick nu pare să se întristeze și continuă: „Telespectatorii s-au obișnuit să-l dorească mereu pe Bobby Ewing, nicidecum pe Patrick Duffy. Mă simt capabil să învăț să fac și altceva decît asta”. Ce-i drept, nu îl vom putea imagina pe Duffy interpretîndu-l pe Dracula, de pildă, însă cartea sa de vizită e promițătoare. În fond, vîrsta încă îi permite din plin să-și pună în valoare talentul destulă vreme de-acum înainte... — În numărul viitor, „Victoria Principal, tulburătoarea divă a peliculei”

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

PUBLICATIILE Flacăra

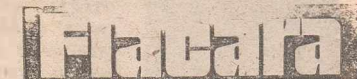

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Redactor șef:
Ion D. Goia

REDACȚIA: Petre Baibu, Aurelia Boriga, Valeria Dornănu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoiianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drep-turile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos
Director economic
Nicolae Botin

FINANCIAR, JURIDIC (2143):
Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

TEHNIC (2123, 1453, 2072):
Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Șimzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

PUBLIC RELATION (2634):
Mihai Săndoiu

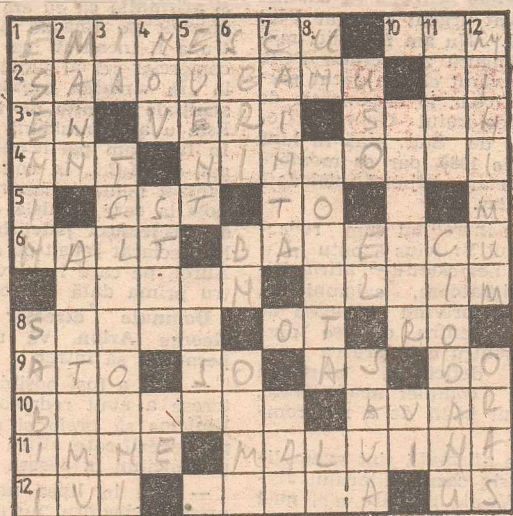
DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Tiparul: Imprimeria CORESI București

UN ALBASTRU INFINIT

ORIZONTAL: 1) Poetul (1850-1889), „care domină scriptura română”, de la care ne-a rămas o nemuritoare „Floare albastră” (Mihail) — Poetul român (1916-1972) printre versurile cărui găsim un inspirat „Albastru de Voroneț” (George). 2) „Creatorul mitologiei narative românești”, scriitor (1832-1961) care, în „Cocostirul albastru”, prezintă umanitatea provincială de altădată cu dramăle ei mărune, cu lipsa aspirațiilor și a posibilităților de a avea aspirații (Mihail) — 24 de ore. 3) Egen Negrici — „... ne-bună cu bănci albastre”, roman de Constantin Novac (pl.) — Mijloc de apărare. 4) Pseudonim al lui N.N. Toniza — „...cerbilor albaștri”, volum de versuri de Puiu Cristea (neart.). 5) Răsărit — Tudor Olteanu. 6) De statură mare (pop.) — Medicul-prozator autor al romanului „Anotimp al ninsorilor albastre” (Florin). 7) „... și medicul-poet inspirat de gingașele „Albastrele” (Nicolae) — „Omul cu părul al-

bastru” din piesa „Krakati” de Karel Capek. 8) Frumoasa grecoaică din romanul „Frații Jderi” de Mihail Sadoveanu, care preferă dintre culori albastrul, cu toate nuanțele sale (din Chios) — Octavian Tudor — Eroul central! 9) Orașul în Somalia — Silviu Iosifescu — Campion — Din Obor! 10) Acizi bibazici — Zgircit. 11) „...Moldovei”, volum de versuri în care Ioan Alexandru a inclus și poezia „Albastru de Voroneț” (neart.). 12) Fetița cu părul albastru din povestirea „Cheița de aur” a lui Buratino. 12) Specie de teocma — „În fund pe cer albastru, în zare depărtată, / La răsărit, sub soare, un negru punct s-arată” (V. Alecsandri) — Uniunea Scriitorilor (abr.).

VERTICAL: 1) Poet sovietic rus (1895-1925), în ale cărui poezii „Seri, ah seri albastre” și „Pe cerescul blid albastru” străbate amintirea nostalgică a trecutului patriarhal (Serghei) — „Inimi sub...”, volum de versuri

de Eugen Jebeleanu care include și poezia „O floare albastră”. 2) Scriitor german (1871-1950), după al cărui roman „Profesorul Unrat” s-a realizat celebrul film „Îngerul albastru”, cu Marlene Dietrich (Heinrich) — „...ploilor albastre”, povestire de Letitia Papu (neart.). 3) Ion Dongoroz — „...albastru”, povestire de Elena Nestor (vol. „Ploile calde”; neart.). 4) Noiembrie (abr.) — Orașul în Norvegia — Înnebun. 5) Joc... de cal — A afla. 6) „... albastru”, roman în care Costache Anton urmărește complicațiile procesului de maturizare a adolescenților și școlarilor — București-Nord! — Măntă (pop.). 7) Regret — Din nou. 8) Primul la numărătoare — „... zăpezilor albastre”, nuve-

lă de Ion Greecea (vol. „Într-o singură oră”) — Lucian Zatti. 9) Mic fluviu de coastă în Italia — Eugen Lumezianu — Tinărul îndrăgostit din povestirea „Anotimpul ploilor albastre” de Letitia Papu (Petre). 10) Cal (dim.) — Vasile Igna. 11) Albastrul cerului — Prozatorul care a prezentat ambianța provinciei ardelenice în romanul „Nemuritorul albastru” (Radu). 12) Puțin, foarte puțin — „Porțile albastre ale...”, film românesc realizat după un scenariu scris de Marin Preda (nom.).

Dicționar: ATO, HIALINI, INMA, USO.

ADAM STOICA

Ierarhia săptămânalelor din România

La sfîrșitul anului trecut, Institutul de marketing și sondaje și-a propus realizarea unui amplu sondaj în scopul declarării de a înfățișa opiniei publice „o imagine obiectivă asupra unor probleme „la zi” ale vieții economice, sociale și politice”. Menționăm că acest sondaj a fost efectuat prin intermediul unui chestionar poștal expediat în țară în 2 000 de exemplare, la care au răspuns 1 485 de subiecți. Reproducem cu fidelitate răspunsurile la întrebarea privind săptămînalul cel mai citit („scorul” a fost calculat prin acordarea a 5 puncte pentru prima preferință, 4 puncte pentru a doua și 3 puncte pentru a treia, el concordînd cu numărul de mențiuni speciale pentru fiecare publicație):

	Mențiuni	Scor
1. Magazinul	18,3%	1213
2. Express magazin	18,2%	1136
3. România Mare	17,7%	1115
4. Express	15,2%	976
5. Zig-zag	8,2%	472
6. Flacăra	6,3%	390
7. Totuși, iubirea	6,1%	362
8. Poliția Română	5,9%	351
9. Tinerama	5,5%	329
10. „22”	4,5%	279